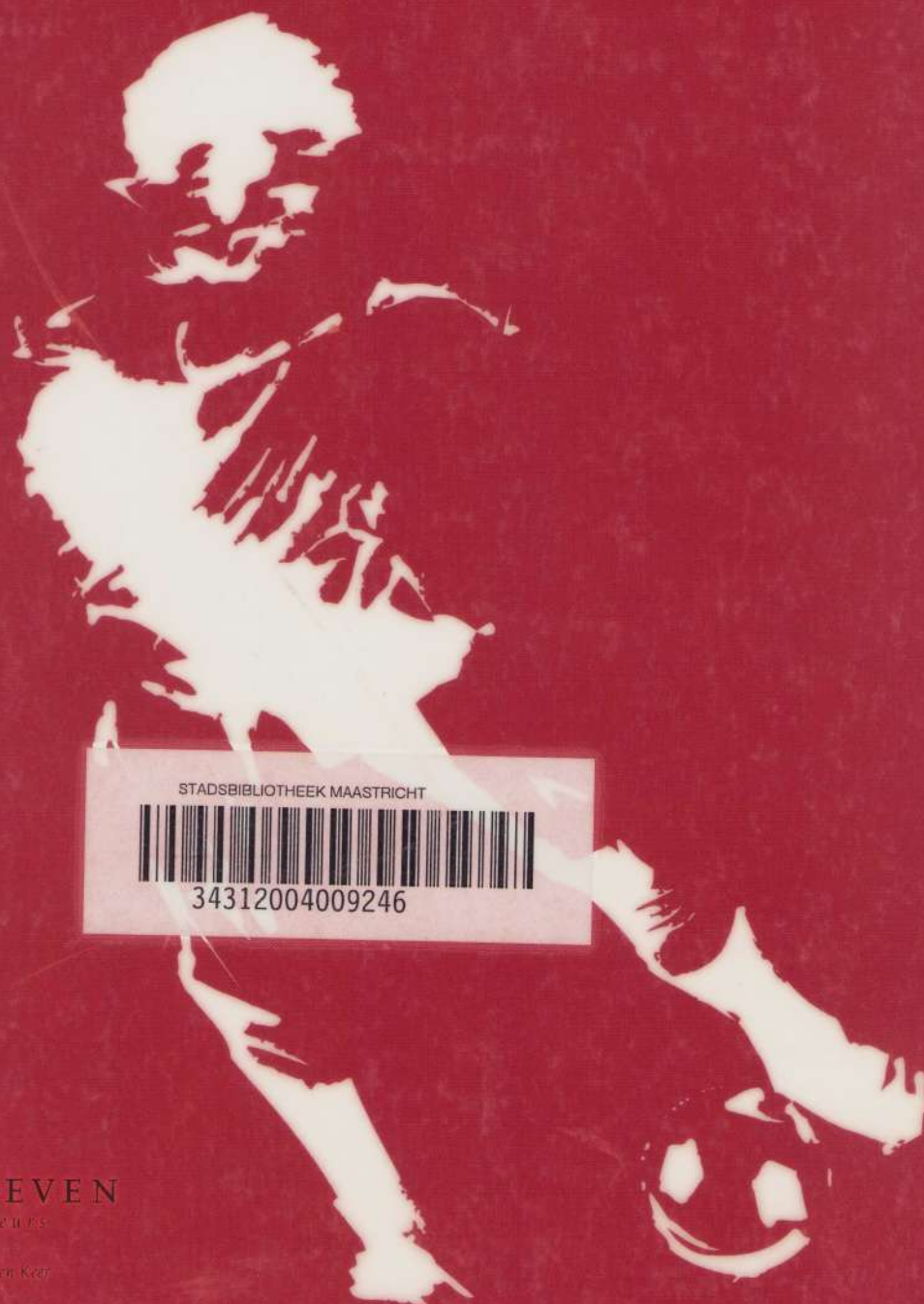

VV Scharn

50 jaar

STADSBIBLIOTHEEK MAASTRICHT

34312004009246

619.14

ALLEN RAEVEN
accountants & adviseurs

Raadhuysplein 1 - 6267 CW Cadix en Keer

BEME

50 JAAR V.V. SCHARN

Woord van de voorzitter VV Scharn

Vijftig jaar Scharn, een mijlpaal in de historie van de vereniging is bereikt. Een moment om stil te staan en ook een moment om vooruit te blikken. De voetbalvereniging Scharn heeft zich de afgelopen decennia ontwikkeld als een vereniging die haar ledenbestand steeds heeft zien groeien. Tien jaar geleden had de vereniging 430 leden. In de afgelopen jaren is het ledenbestand gegroeid naar 700 leden. Het merendeel van het ledenbestand bestaat uit jeugdleden. Met dit ledenaantal behoort de vereniging tot de grotere verenigingen binnen het district Zuid II van de KNVB en heeft een goede reputatie binnen voetbal-lend Limburg.

De vereniging vervult niet alleen een functie binnen het lokaal maatschappelijk- en sociaal leven maar ook daarbuiten. Dit wordt ingegeven door het feit dat de standaard jeugdelftallen op landelijk niveau spelen.

Door het groeiend ledenaantal voldoen de huidige accommodaties niet meer. Samen met de gemeente Maastricht wordt gezocht naar de mogelijkheden om de vereniging op een sportcomplex te huisvesten met minimaal vijf speelvelden. Wellicht dat de festiviteiten rondom het zestig jaar jubileum op een nieuwe accommodatie gevierd kunnen worden.

Tijdens dit vijfde millenniumfeest zullen weer een aantal leden gehuldigd worden i.v.m. het vijftig-, veertig- en vijfentwintig-jarig lidmaatschap. Dit geeft aan dat de voetbalvereniging Scharn een vereniging is waar vele leden zich thuis voelen en betrokken zijn bij het wel en wee.

Het is dan ook een geweldige eer om als voorzitter dit vijftig-jarig jubileum te mogen vieren samen met de hele Scharnfamilie.

Ik hoop dan ook van harte dat dit feest mag bijdragen aan de gezelligheid en de saamhorigheid binnen Scharn.

Theo Eerens, voorzitter

Woord van Veronica G.Dirksen, wethouder Gemeente Maastricht

Allereerst wil ik u, namens het gemeentebestuur van Maastricht, van harte feliciteren met uw 50-jarig bestaan. Een mijlpaal in uw bestaan en een prestatie van formaat! Een vereniging die zich na 50 jaar nog steeds mag verheugen in een groeiend aantal leden, levert een wezenlijke bijdrage aan de sportieve ontwikkeling en de prestaties van jong en oud in Maastricht.

Ik ben ervan overtuigd dat de inspanningen die u moet leveren groots zijn en niet van een leien dakje gaan. De samenleving ziet er anders uit dan 50 jaar geleden: anno 2001 kunnen verenigingen niet meer zondermeer rekenen op de vrijwillige inzet van hun leden als het gaat om het draaiend houden van de club en alles wat daarbij komt kijken. Ik heb alle waardering voor de wijze waarop u daarin slaagt.

Ook uw niet aflatende inzet om een jeugdopleiding te verzorgen om de Maastrichtse jeugd de voetbalsport meester te maken en hen vervolgens via intensieve trainingen en wedstrijden op te leiden, heeft mijn grote waardering. Niet alleen ten aanzien van het sportieve gebeuren, maar tevens het uitstralings-effect naar het sportieve volwassen worden van onze Maastrichtse jeugd is een gevolg van uw tomeloze inzet als vereniging.

Sport verbreedert, verenigt, scheidt vriendschap. Ik wens u allen een onvergetelijke jubileumviering toe. Nogmaals een welgemeend proficiat!

V.G.Dirksen, Wethouder van Welzijn en Volksgezondheid,
Sport en Recreatie, Personeel en Organisatie.

Woord van de erevoorzitter VV Scharn

Nu het 50 jaar geleden is dat VV Scharn werd opgericht, blikst men terug op het werk dat de pioniers van het eerste uur hebben verricht. Met hun beperkte middelen hebben zij toch maar een vereniging gesticht, die gedurende 50 jaren haar bestaansrecht ruimschoots heeft bewezen, en die is uitgegroeid tot een van de grootste voetbalverenigingen van Zuid-Limburg. Ruim 700 leden vinden er hun ontspanning en niet alleen op voetbalgebied. Bij VV Scharn zijn er tal van nevenactiviteiten, die tot een goede band onder de leden en hun aanhang hebben geleid.

Onze vereniging heeft altijd kunnen bouwen op een goed kader, leden die vele jaren een bestuursfunctie vervulden, een groot aantal jeugdleiders en daarbuiten nog heel wat leden, die heel veel vrije tijd hebben besteed aan de verwezenlijking van onze terrein- en kleedaccommodatie met kantine, jeugdhoeim enz., alsmede aan de organisatie van allerhande activiteiten. Hierdoor is VV Scharn een gezonde vereniging geworden met een bloeiende jeugdafdeling. Kortom een club die een niet meer weg te denken plaats in de gemeenschap heeft weten te verwerven.

Een woord van dank aan allen, die aan dit resultaat in de afgelopen 50 jaar hebben meegewerkt. In bijzonder zijn wij erkentelijkheid verschuldigd aan een jubilaris, de heer H.Hounjet, die al vanaf de oprichting lid is. Verder zijn er nu al meer dan 40 leden, die 25 jaar en langer lid zijn.

Ook willen wij een stille hulde brengen aan die leden, die in deze 50 jaren uit ons midden werden weggenomen.

Op voetbalgebied is er een goede ontwikkeling geweest. Scharn 1 begon in de 2e klasse afdeling Limburg en speelt nu in de 3e klasse KNVB (3 klassen hoger).

Ondanks de vooruitgang blijven er ook nog wensen, zoals het tekort aan speelvelden en trainingsgelegenheid; ook de kleedruimten zijn onvoldoende. Hopelijk zal de Gemeente Maastricht snel werk maken van de plannen voor de complete verhuizing van onze accommodatie naar de locatie bij Huize St.Joseph. Een andere mogelijkheid is de uitbreiding van de bestaande twee velden en het jeugdhoeim aan de Oude Molenweg/Bemelerweg, zodat wij op één locatie al onze activiteiten kunnen ontplooien.

De toekomst zien wij voor onze vereniging met optimisme tegemoet; VV Scharn blijft springlevend en ongeacht de resultaten op het groene veld – hoe belangrijk overigens ook – gaan wij vol goede moed op weg naar ons volgend jubileum – 60 jaar voetbalvereniging SCHARN – in het jaar 2011. Hopelijk kan ik dit nog meemaken.

Tot slot een woord van dank aan het jubileumcomité, dat hard heeft gewerkt aan het slagen van het jubileumfeest en eveneens hartelijk dank aan iedereen, die gedurende de 23 jaren van mijn voorzitterschap en 18 jaren erevoorzitterschap met mij heeft meegewerkt om ons aller VV Scharn op het huidige niveau te brengen.

J.M. Bemelmans, erevoorzitter

Woord van de voorzitter jubileumcomité

We staan aan de vooravond van ons 50-jarig jubileum. Een mijlpaal in de geschiedenis van onze vereniging. Deze 50ste verjaardag mag dan ook niet ongemerkt voorbijgaan.

Zowel het erecomité als het uitvoerend-comité zijn al ruim een jaar bezig met de voorbereidingen van dit feest. Het is hartverwarmend te constateren met welk enthousiasme de leden van deze comités aan het werk zijn gegaan. Trouwens, de hele Scharnfamilie reageert zeer enthousiast. Dit blijkt uit de

medewerking die we hebben mogen ontvangen.

Het erecomité heeft door het aandragen van vele sponsors ervoor gezorgd dat er een gezond financieel draagvlak is ontstaan. Het is ondenkbaar zulke festiviteiten te organiseren zonder deze steun.

Als comité hebben wij gemeend een feest te organiseren voor Scharnleden jong en oud. Uit het programma van deze dagen blijkt dat aan iedere leeftijdsgroep is gedacht.

We hopen dan ook tijdens deze dagen alle leden en Scharnsympathisanten te mogen begroeten, zodat dit feest een onvergetelijke gebeurtenis zal worden.

Tot ziens op 24, 25, 26 en 27 mei 2001.

Frans Cremers, voorzitter jubileumcomité

Jubileumcomité

Erecomité

J.M.Bemelmans	Y.Lejeune	J.Thimister
H.Coninx	W.Mulder	P.Thoma
T. Eerens	P.Rinkens	B.Wesly
B.Kerckhoffs	L.Schreurs	

Uitvoerend comité:

Frans Cremers	voorzitter	Arno Kuppen	lid
Monique Burlet	secretaris	Willy Martens	lid
Wim Mullers	penningmeester	John Schrijnemaekers	lid
Henk Aarts	lid	Marjo Steinbusch	lid
Leo Bleeser	lid	Huub Steinbusch	lid
Marij van Bun	lid	Marion Thiessen	lid
Marlie vd Heuvel	lid		
Theo vd Heuvel	lid		

Bestuur Voetbalvereniging Scharn

T.Eerens	voorzitter
L.Bleeser	vice-voorzitter/seniorenbelangen
Mw.M.van Bun	secretaris
P.Linnemann	penningmeester
G.Steijns	jeugdbelangen
B.Frijns	algemeen secretaris senioren
H.Steinbusch	technische zaken senioren
W.Mulder	algemeen secretaris jeugd
Á.Kuppen	technische zaken jeugd
J.Smeets	wedstrijdsecretaris senioren
W.Maussen	wedstrijdsecretaris jeugd

Ereleden

J.M.Bemelmans	erevoorzitter
H.Heijnen	erelid
H.Heunen	erelid
H.Hounjet	erelid
J.Peeters	erelid
J.Schrijnemaekers	erelid
A.Vernooij	erelid

Jubilarissen

H.Hounjet 50 jaar	W.Magnée	40 jaar
L.Custers 40 jaar	B.Frijns	25 jaar
N.Jorissen 40 jaar	J.P.Goessens	25 jaar

Oudgedienden in de VV Scharn

Er zijn heel wat leden die al vele jaren in onze vereniging meelopen en actief zijn op allerlei gebied; wij noemen hieronder diegenen, die al 25 jaar lid zijn of waren, alsmede diegenen die er bijna 25 jaar lidmaatschap op hebben zitten:

F.Aaldijk, J.Aaldijk, H.Aarts, M.Andrien, J.M.Bemelmans, M.Bemelmans (jr), J.Bessems, P.Biermans, L.Bleeser, J.Bouman, J.Burlet, F.Cremers, L.Custers, H.Coumans, A.Degroof (t), J.Demas, J.P.Geelen, J.van Geloven, R.Geurten, M.Geurtjens, H.Goessen, J.Guldemeester (t), M.Habets, H.Heijnen, W.Henz, T.Heunen, S.v.d.Heuvel, T.v.d.Heuvel, H.Hounjet, F.Janssen, J.Janssen, L.Jongen, N.Jorissen, B.Koetsier, W.Koetsier, A.Kuppen, J.Lahaye, H.Lahaye, J.Magnée, E.Matthieu, J.Matthieu, W.Magnée, R.Meijs, J.Moelands, N.Molier, H.Nols, W.Notermans (jr), W.Notermans (t), P.Olislagers, J.van Os, J.Peeters, J.Ringhs, E.Schrijnemaekers, J.Schrijnemaekers, J.Schut, J.Smeets, M.Snijders (t), A.Sougnéz, J.Thimister, J.Ruyters, G.Thiessen, J.Thiessen, M.Thiessen, A.Vernooij, A.Vissers, M.Vissers, W.v.d.Wijer.

Het is een goed teken, dat er tal van jeugdleden zijn, die al 25 jaar en meer lid zijn van onze vereniging.

We hadden zelfs 4 generaties in onze vereniging n.l. opa Magnée (jeugdleader), zoon W.Magnée (keepertrainer en speler) kleinzonen J. en R.Magnée (spelers en leader) Mandy Magnée (speelster bij de F-jes) en Danny Magnée (speler bij de mini F-jes). Dit is toch wel uniek in de voetbalsport!

In memoriam

In het 50-jarig bestaan van VV Scharn zijn er helaas ook een aantal leden, die zijn overleden; zij werden op oudere, maar ook soms op jongere leeftijd uit ons midden gehaald. Hieronder noemen wij de leden, die bij hun overlijden lid van onze vereniging waren of gedurende lange tijd lid waren, t.w.:

P.van Aubel	supportersclub	J.Magnée sr.	jeugdleader
J.Bisscheroux	oud-voorzitter	Michel Mares	jeugdspeler
R.Bongers	oud-penningmeester	G.Nivelstein	bestuurslid
Y.De la Haye	oud-verzorger	J.Nillesen	lid en buurman
R.van Ginneken	verzorger	M.Nols	grensrechter
H.Goessen	oud-bestuurslid	P.Nols	oud-speler
B.Gough	speler	W.Notermans	bestuurslid
J.Guldemeester	oud-penningmeester	A.Paulissen	verzorger
Rik Habets	jeugdspeler	J.Ringhs	oud-bestuurslid
J.Jaminon	speler en leader	J.van Rooijen	scheidsrechter
Jos Jorissen	jeugdspeler	L.Sleijpen	speler, jeugdleader etc.
Harie Kremers	jeugdspeler	M.Snijders	oud-secretaris
P.H.Lahaye	oud-bestuurslid	M.Thiessen	oud-secretaris
J.v.d.Linden	jeugdleader	N.Ubaghs	supportersvereniging
J.Loyson	oud-voorzitter	A.van Wanrooij	oud-bestuurslid
J.Maas	oud-bestuurslid, leader		

Voorzitters Voetbalvereniging Scharm

J.Bisscheroux	1951 – 1956
J.Loyson	1956 – 1960
J.M.Bemelmans	1960 – 1983
J.Schrijnemaekers	1983 – 1987
W.Koetsier	1987 – 1992
J.Thiessen	1992 – 1994
F.Cremers	1994 – 1999
R.Libotte	1999 – 2000
T.Eerens	2000 –

Trainers Voetbalvereniging Scharm

Er zijn in de loop van 50 jaar heel wat trainers en hulptrainers in dienst geweest. Eerst was er alleen een trainer voor de senioren, later ook voor de jeugd. Verder waren er diverse hulptrainers in dienst, terwijl de jeugdspelers door professionele trainers, maar ook door vele eigen leiders werden getraind – laten we dit niet vergeten!

Er is getracht een opstelling te maken van de sedert 1951 in dienst zijnde hoofdtrainers met aanduiding van de periode dat zij dit waren:

1955 – 1957	H.Essers (†)	1985 – 1986	G.Hoenen
1957 – 1959	J.Donners (†)	1986 – 1987	J.Hendrikx/J.Voorham
1959 – 1960	W.Heuts	1987 – 1990	M.Wolfs
1960 – 1963	J.Dingema/W.Magnée	1990 – 1993	J.Slenter
1963 – 1965	L.Berben	1993 – 1994	H.Willems
1965 – 1970	L.Kaanan	1994 – 1996	F.Houben
1970 – 1972	H.Fey	1996 – 1999	M.Humblet
1972 – 1974	H.Ehlen (†)	1999 – 2000	N.Olislagers
1974 – 1975	J.Janssen (†)	2000	N.Kaanan
1975 – 1978	G.Rousseau	2000 – 2001	R.Schwidder
1978 – 1983	A.Kuppen	2001 -	R.v.Barneveld
1983 – 1986	F.Herben		

Supportersvereniging

Omstreeks 1970 namen de heren J.Ringhs, N.Ubags, M.Thiessen, P.van Aubel en J.Aerts het initiatief om een supportersvereniging op te richten om VV Scharm op allerlei gebied te ondersteunen.

Het team ontplooidde veel activiteiten om gelden voor de vereniging bij elkaar te brengen, zoals de verhuur van reclameborden, organisatie van kienavonden, loterij, 12-provinciën-toernooi, enz. enz.

In 1976 beëindigde de supportersvereniging haar werkzaamheden, maar hun initiatieven hebben nog lang hun vruchten voor VV Scharm afgeworpen. Hun activiteiten zijn door het bestuur overgenomen, zoals het beheer van de reclameborden langs het veld.

HISTORIE V.V. SCHARN

Uit de beginjaren van de Voetbalvereniging SCHARN

De wieg van VV Scharn stond aan de Bemelerweg/hoek Keerderstraat. Daar werden heel wat ballen en schoenen versleten. De actieve politie van Heer kon dit straatvoetbal uiteraard niet tolereren en na enkele verbalen werden de koppen bij elkaar gestoken om te zien of er opnieuw in Scharn georganiseerd voetbal kon worden verwezenlijkt. In de 20-er jaren heeft n.l. al een "club Scharn" bestaan. Op 21 januari 1951 besloot men een club op te richten, doch hoe kwam men aan een veld? De gemeente Heer stond een wei af in de Keerderstraat, nu Laan in den Drink.

Burgemeester Kessen van Heer opent terrein Laan in den Drink. Najaar 1952

Volgend probleem: truien en ballen. Er werden toentertijd nogal wat "wilde wielerronden" georganiseerd. Zo ook door de nieuwe VV Scharn. Via de bekende Keerderstraat, Oude Molenweg en Bemelerweg werd een circuit gecreëerd, dat wat geld in het laatje bracht. Van MVV werden gebruikte truien en een oude bal losgebedeld en kon VV Scharn haar eerste wedstrijd spelen. Bemelen was de tegenstander, vervolgens RKVVM en 't Rooth.

In 1952 werd VV Scharn toegelaten tot de KNVB en dus werd begonnen met competitievoetbal. De oprichters waren J.Bisscheroux, J.Broux, J. van Gerwen, J.Dirix en H.Rompelberg. Het enige lid vanaf de oprichting is de heer H.Hounjet. Petje af voor hetgeen deze pioniers voor de ontwikkeling van VV Scharn hebben gedaan.

Kapelaan Riemersma van Scharn was de grote stimulator in de beginperiode. Zijn vertrek was een groot verlies; zijn opvolger, kapelaan Houben, heeft zich ook vele jaren en lang niet alleen op geestelijk gebied voor VV Scharn ingezet. Scharn startte met twee elftallen met matig succes. In het seizoen 1955-1956 kwam de eerste doorbraak. Scharn 1 werd kampioen in de 2e klasse afd.Limburg en promoveerde. Enkele bekende spelers van die dagen: P.Nols(t) (vader van Henny en Michel), S en P.Loyson, L.Heuts, J.Bovens(t), J.Dobbelsteyn, G.Musters, P.Weerts, P.van Aubel(t), J.Willems, J.Waber, J.Heugen(t) en J.Ubachs. Na één seizoen ging het 1e classeschap al weer verloren.

In het begin was het omkleden een probleem. Eerst werd gebruik gemaakt van een welwillend afgestane schuur en vervolgens in het toenmalige clublokaal

van de heer Pinxt in de huidige Burg.Cortenstraat tegenover "Aajt Sjaan", later werd café "Aajt Sjaan" het clublokaal, toen café Erkamp.

In 1954 besloot men zelf een kleedlokaal te bouwen. Door diverse leden werd in eigen beheer een voor die tijd riant kleedlokaal uit de grond gestampt. Er kwam zelfs stromend water via een lange gegraven sleuf; in zinken bakken kon men zich toen wassen.

Helaas had dit kleedlokaal veel te lijden van baldadigheid. Steeds waren er vernielingen; trouw werd alles weer hersteld; dit gebouw bleef dienst doen tot 1966, toen VV Scharn moest verhuizen naar het huidige complex.

In de 2e helft van de jaren vijftig had Scharn 3 à 4 elftallen, zonder dat er veel bijzonders gebeurde. De grote bloei van Scharn kwam in de zestiger jaren.

Voetbalvereniging SCHARN in de zestiger en zeventiger jaren

In de zomer van 1960 had VV Scharn geen voorzitter meer. J.Loyson was afgetreden en men had geen kandidaat. Kapelaan Houben, geestelijk adviseur, ging kandidaten zoeken en kwam terecht bij J.M.Bemelmans, die van 1960 tot 1983 voorzitter zou zijn. De algemene ledenvergadering had hem al verkozen, voordat iemand hem ooit had gezien. Het bestuur bestond toen uit actieve spelers, uitgezonderd de voorzitter en secretaris H.Goessen, die ook penningmeester was.

De accommodatie was pover, het kleedlokaal niet gepleisterd, het dak lekte en de ruiten waren stuk. In het seizoen 1961-1962 werden de kleedlokalen opgeknapt. Ook het veld was niet best. Het bestuur nam contact op met de gemeente Heer en Heidemij. Van de gemeente kreeg men fl.3.250,- subsidie en Cox Geelen leende renteloos fl. 2.500,-. Bij het 10-jarig bestaan werd de verbeterde accommodatie in gebruik genomen met een wedstrijd tegen Rapid. De receptie in de harmoniezaal werd druk bezocht, o.a. door de legendarische Pastoor Jansen van Scharn. De jubilarissen H.Hounjet, G.Musters, P.Lahaye en H.J.Goessen werden gehuldigd.

De nieuwe activiteiten brachten velen er toe lid van VV Scharn te worden. Hierdoor konden Scharn 1 en 2 in de competitie hoge ogen gooien. Scharn 1 werd in 1963 kampioen met 36 punten uit 18 wedstrijden, doeltijfers 98-25. Via de promotiewedstrijden tegen Meerssen 2 promoveerde Scharn 1 naar de 1e klasse-afdeling-Limburg. Scharn 2 bleef niet achter en na een spannende slotwedstrijd tegen Ifterse Boys behaalde ook Scharn 2 het kampioenschap en de promotie. John Schrijnemaekers verdedigde dat seizoen het doel.

Het kampioensteam van het seizoen 1962/1963

De namen van de spelers:

Staan v.l.n.r.

L.Custers, N.v.Beneden,

H.Huntjens, N.Jorissen,

M.Geraerts, H.Coumans,

B.Knubben, H.Heijnen,

L.Berben, J.Maas,

Gehurkt v.l.n.r.

J.Hardy, J.Deben,

G.Musters, L.Mulleneers,

T.Beckers, J.Jaminon.

Op de achtergrond het toenmalige kleedlokaal

Bij de receptie roemden vele bezoekers de ongebreidelde dadendrang van VV Scharn en dit was alleen maar een voorteken voor de toekomst zoals achteraf zal blijken.

Het bestuur werd uitgebreid met de heren J.Bouman, J.Maas en Willems. De heer H.J.Goessen, die tot dan toe de vereniging als secretaris en penningmeester zowat runde besloot in 1963 zich uit de vereniging terug te trekken. De heren J.Ringhs, J.Mak en P.Lahaye kwamen toen het bestuur versterken.

Eind 1963 werd de eerste verlichting zelf aangelegd; nu kon er ook bij kunstlicht worden getraind. Een jaar later werd voor fl.100,- de oude verlichting van RKSv Heer overgenomen, bestaande uit een paal met 4 lampen. In die dagen een uitzondering. De financiële positie was nog niet sterk en het bestuur vond dat daar wat aan gedaan moest worden. Allereerst werd de toto-deelname sterk gestimuleerd, n.l. een groei van 100 naar 400 deelnemers. Verder werden er tal van kienavonden georganiseerd, die vooral na 1962 heel wat opbrachten. Prijzen werden huis aan huis gebedeld. Ook op andere wijze kwam er geld binnen. De financiële positie werd natuurlijk beter en er kon beter en ruimer materiaal worden gekocht. In het seizoen 1964-1965 was het batig saldo fl. 1.106,- een unicum voor die tijd.

De jeugdafdeling werd in 1963 door de heren Vernooij en Bemelmans opnieuw opgericht. De eerste gediplomeerde jeugdleader was L.Sleypen.

Over de jeugdafdeling een apart verslag. In 1964 ging het crescendo. Het ledenaantal nam sterk toe, n.l. 4 senioren- en 4 jeugdelftallen, alsmede een veteranenploeg. Het gebrek aan velden werd daardoor nijpend. Op het ene veld Laan in den Drink speelden 9 elftallen en er moest nog op worden getraind. Burgemeester Kessen van Heer onderkende de problemen volkomen en beloofde hulp. Aangezien VV Scharn haar terrein zou moeten afstaan voor de bouw van de MAVO en het zwembad, werd bekeken hoe men bij de gedwongen verhuizing een betere accommodatie zou kunnen realiseren. Allereerst de financiën. In juni 1965 werden via een grootse organisatie internationale skelterwedstrijden onder leiding van bestuurslid M.Thiessen op het Sibemacircuit gehouden, die enkele duizenden guldens in het laatje brachten. Cox Geelen kreeg voortijdig haar uitgeleende geld terug. Ook in 1966 werden de skelterwedstrijden georganiseerd.

Het ledenaantal nam verder toe en bedroeg in 1966 ruim 200 (14 elftallen). Onder leiding van trainer L.Kaanen, die in 1965 in dienst was getreden, begon de opmars van VV Scharn pas goed. In oktober 1966 werd het veld in Laan in den Drink aan de sport onttrokken en moest VV Scharn haar resterende wedstrijden in het Geusseltcomplex spelen. Het ver van huis spelen betekende dat praktisch alle Scharnelftallen in dat seizoen zeer laag eindigden. Een eigen home in eigen omgeving bleek nog altijd goud waard. Toen de competitie voorbij was, kon de nieuwe accommodatie worden betrokken. Eer het zover was, moest door bestuur en leden een heleboel werk worden verzet. Met de gemeente werd overeengekomen dat de fl.14.000,-, uitgetrokken voor een houten gebouw, aan Scharn werd gegeven, dat dan zelf voor een stenen gebouw zou zorgen. Als derde vereniging in de regio, na Rapid en Heer, zorgde Scharn ervoor, dat er naast kleedlokalen ook een kantine werd gebouwd. Door allerlei acties, zelfwerkzaamheid en subsidies kwam het voor die tijd fraaie gebouw tot stand. Naast het door de gemeente aangelegde veld lag nog een perceel braak. J.Maas en nog enkele anderen zorgden voor de egalisatie hiervan en zo realiseerde men het huidige trainingsveld. H.Heijnen zorgde voor doelpalen. Er werd ook nog maar even verlichting aangelegd onder leiding van L.Custers en S v/d Heuvel. Verder werd door de genoemde groep afrasteringen, trappen enz. gemaakt en geplaatst.

Op 9 september 1967 werd het nieuwe complex feestelijk geopend door burgemeester Corten en hij prees de zelfwerkzaamheid van VV Scharn.

Na de drukke receptie trad ADI o.l.v. W.Magnée op met een gymnastiekdemonstratie. De Koninklijke Harmonie Heer gaf een show weg in de rust van de wedstrijd Oud-prominenten – Scharn. De ploeg met o.a. A.Ummels, L.Kaanen, P.van Dijk, D. v/t Hooft, G.Haenen, A.Ravesteijn. A.Maas enz. wonnen met 3-1. Al het nieuwe scheen inspirerend te werken. Scharn 1 voerde het gehele sei-

zoen 1967 /1968 de ranglijst aan en nog voor het einde van de competitie ging de vlag in top. Keer werd thuis met 4-0 geklopt; Promotie naar de vierde klasse KNVB was een feit. Het kampioenschap en de promotie werden dagenlang gevierd.

Het kampioensteam van 1968 met o.a. N.Jorissen, G.Dehue, H.Coumans, J.Schurgers, H.Huntjes, J.Loyson, L.Custers, L.Kaanen, G.Bemelmans, J.Maas, T.Vercoelen, L.Mak, W.Magnée, W.Mares, H.Aarts en H.Willems.

In dit succesvolle seizoen ging het Scharn financieel ook voor de wind, zodat het gat in de kas, door de nieuwbouw, dankzij allerlei acties weer snel was opgevuld.

In een marmeren gedenkplaat stonden de namen gebeiteld van het toenmalige bestuur: J.M.Bemelmans, voorzitter, J.J.Mak, secretaris, J.G.Bouman, penningmeester, M.Thiessen, J.Ringhs, P.Spronck en H.Cornelissen. Bij de latere verbouwing ging de plaat helaas stuk.

Door de nu voortdurende groei was een speelveld niet meer voldoende en de gemeente begreep dat 14 elftallen op één veld niet te doen was. In 1968 werd het nieuwe terrein aangelegd en opnieuw kreeg het bestuur van de gemeente het bedrag voor een houten kleedlokaal. In augustus 1968 gingen de schopen voor de fundering in de grond. Na een week was de fundering al gereed door de vele meewerkende leden. Dankzij de grote inzet van de heren L.Custers, H.Heijnen, J.Loyson en anderen kwam dit kleedgebouw snel klaar. De terreinennood was nu weer tijdelijk voorbij, naar later zou blijken.

Op 1 maart 1969 overleed ons jeugdlid MICHEL MARES op het veld bij het begin van de wedstrijd RKASV B1-Scharn B1. Dit tragische voorval maakte diepe indruk. Een paar honderd Scharnleden deden hem uitgeleide.

In 1969 werd het plan opgevat om het gemis aan voldoende gediplomeerde jeugdleiders op te vangen. Ca. 35 Scharnleden gaven zich op en in april 1970, na 6 maanden cursus in de sporthal Huize St.Joseph, kon de KNVB aan liefst 26 Scharnleden het diploma uitreiken. Een unicum. In 1970 volgden 15 leden een bestuurskadercursus.

Op 1 juli 1970 werd Heer geannexeerd door Maastricht. Dit betekende een grote verandering voor VV Scharn. In Heer, door het directe contact met de gemeente, kon men snel op problemen en dergelijke inspelen. Verder waren de subsidies in Heer gunstiger. Het beheer van de velden ging toen over aan de gemeentelijke sportstichting, die deze overigens met veel zorg heeft beheerd. Na het vertrek van trainer Kaanen werd H.Fey de nieuwe trainer in 1970. Scharn nam met Pinksteren 1970 en 1971 telkens deel aan het CHALLENGE ROMAN TE Luik, met grote internationale deelname. Er rijpte toen het idee om zelf een dergelijk toernooi te gaan organiseren, aangezien men al jarenlang ervaring had met de omvangrijke jeugdtoernooien met meer dan 100 elftallen. Pinksteren 1972 werd het 12-provinciën-toernooi ten doop gehouden. Het weer was helaas niet best, maar het toernooi slaagde toch. Enkele deelnemers: HSC Haaksbergen, HSC Arnhemia, Bedum, Koewacht, Montfoort (U), Aalst enz. Winnaar werd Smilde. Ook in 1973 werd het toernooi georganiseerd, ditmaal

met de inmiddels opgerichte supportersvereniging. Dit slaagde zeer in sportief opzicht, maar de publieke belangstelling was te gering en het financiële resultaat beperkt. Daarom werd het daarna niet meer georganiseerd.

In 1970 werd ook een damesafdeling opgericht. Het begon met een gekkigheidje. De eerste tijd floreerde deze afdeling onder leiding van Jean Matthieu en er werd ook aan de competitie deelgenomen, zelfs in de hoogste klasse. Eenmaal werd een damestoernooi gehouden. Later begon de belangstelling te tanen zodat in 1975 geen elftal meer op de been kon worden gebracht.

Het 4e elftal werd kampioen en kwam in de 2e klasse, nadat Scharn 3 bij keuze was gepromoveerd. Dat toenmalige 4e elftal vierde dagenlang feest.

In 1974 werd Scharn 2 na jarenlang er dichtbij te zijn geweest, kampioen in de 2e klasse. Ook het 5e elftal werd kampioen en promoveerde eveneens. Het jaar daarop was Scharn 3 aan de beurt, dit elftal o.l.v. P.Lahaye en J.Schrijnemaekers werd ongeslagen kampioen en promoveerde naar de 1e klasse. Door de gestadige ledenaanwas waren de kleedaccommodatie en kantine veel te klein geworden voor ca. 350 leden. In 1974 begon het bestuur een uitbreiding te overwegen en na een groot aantal besprekingen en voorbereidingen kon de bouwvergunning voor een ontwerp van architect Devilee worden aangevraagd. Met vele instanties werd onderhandeld over subsidies en met bedrijven voor een bijdrage. Uiteindelijk kregen we 3 subsidies. Het startkapitaal was er, maar VV Scharn moest zelf ook nog eens de helft bij elkaar brengen. Hiertoe werd een voor Limburg unieke loterij op touw gezet, d.w.z. slechts 1000 loten, met 12 maandelijkse trekkingen en als slot een hoofdprijs, een HONDA CIVIC. De loten kostten fl. 72,- per stuk, dus lang niet goedkoop. Dankzij gezamenlijke inspanning van leden en bestuur werden de 1000 loten in 2 maanden aan de man gebracht. Dit leverde bijna fl 50.000,- op. De financiering was nu rond en op 31 augustus 1975 legde secretaris Sniijders de eerste steen, nadat eerst de percelen grond van de families Pasmans en Nillesen door VV Scharn werden aangekocht.

Dankzij de zelfwerkzaamheid van vele leden, zoals J.Maas, H.Heijnen, S.v.d.Heuvel, L.Custers, J.Jaminon, H.Nols enz. kwamen de nieuwe kleedaccommodatie en de gerenoveerde kantine in augustus 1976 gereed. De opening werd verricht door de heer Bruijnzeels, directeur van de Gemeentelijke Sportstichting. Tevens werd toen het 25-jarig bestaan herdacht. De receptie vond plaats in de tent op het terras van de kantine. Deze werd druk bezocht en vele sprekers roemden de vele initiatieven, die een verdere bloei en uitbouw van onze vereniging beloofden.

De voetbalactiviteiten gingen in de hectische bouwperiode gewoon door, maar er waren geen spectaculaire resultaten. In 1978 werd trainer G.Rousseau na 3 jaar opgevolgd door een eigen lid, Arno Kuppen, die als hoofdjeugdtrainer, jeugdtrainer en speler reeds jarenlang aan VV Scharn verbonden was.

In die periode begon de opmars van Scharn 2. Dit elftal werd twee maal na elkaar kampioen, eerst in de 1e klasse afdeling Limburg en toen in de 2e reserve klasse KNVB met promotie naar de 1e reserve klasse. Feitelijk speelde Scharn 2 nu een klasse hoger dan het eerste elftal. Zij ontliepen elkaar toen niet veel.

*Het tweede elftal dat kampioen werd in het seizoen 78/79:
A.Kuppen, R.Diederer, F.Jansen, M.Wolfs, J.Thiessen, R.Notermans, B.Ubachs, A.Claessen, Dreessen, J.Theunissen, J.Peeters, J.Boumans, J.Moelands, M.Custers, W.Notermans, en J.Heunen.*

Voor Scharn 2 betekende dat verre reizen maken naar uitwedstrijden, zoals naar Venray, Weert, Venlo en Tegelen. Drie seizoenen hield Scharn 2 dit vol, maar toen was degradatie onafwendbaar. Sedertdien speelt Scharn 2 met redelijke resultaten in de 2e reserve klasse KNVB.

Scharn 1 speelde in de periode 1978-1983 in de 4e klasse KNVB, maar had het met haar technisch verzorgd spel moeilijk een hoge klassering te bereiken. Uiteindelijk werden de resultaten beter, zodat A.Kuppen na 5 jaar trainerschap een goede basis achterliet, waarop de nieuwe trainer F.Herben kon voortborduren. Hij bracht er wat meer fysieke hardheid en uithoudingsvermogen in. In het seizoen 1983-1984 kwam het lang verbeide kampioenschap van Scharn 1, met promotie naar de 3e klasse KNVB. Er werd slechts een wedstrijd verloren. Wie herinnert zich niet die laatste ongelooflijk spannende wedstrijd tegen Keer uit? Na een 0-0 eindstand brak de vreugde-orgie los en er werd dagenlang gevierd. In de Wan was kort daarna een druk bezochte receptie met een knalende feestavond voor de leden en hun aanhang.

*Spanning!!!
Bij de kampioenswedstrijd
Keer-Scharn (0-0) mei 1984.*

In september 1980 werd de toen 20 jaar voorzitter zijnde J.M. Bemelmans door alle leden en jeugdleden groots gehuldigd vanwege zijn verdiensten voor de vereniging.

Tijdens de periode 1980-1983 werd een geleidelijke bestuursverjonging in gang gezet. De heren J.Guldemeester, M.Snijders, H.Lahaye en J.M.Bemelmans vonden dat zij langzamerhand te oud waren om een zo dynamische vereniging als VV Scharn te leiden. Zij begonnen naar jongere kandidaten te zoeken om die een tijdje met de aanwezige bestuursleden te laten meelopen. In september 1983 was het zover, dat de genoemde bestuursleden de leiding aan de overige en de jonge bestuursleden overdroegen. J.Schrijnemaekers werd de nieuwe voorzitter. Alhoewel het verjongde bestuur een goede steun in de rug kreeg door het kampioenschap van Scharn 1, traden toch na enkele jaren enkele van de nieuwe bestuursleden weer terug, zodat de overblijvende bestuursleden onevenredig zwaar belast werden. Toch werd deze wat mindere periode door het bestuur goed doorstaan en wist men na verloop van tijd weer nieuwe actieve bestuursleden aan te trekken. Zodoende kreeg het nieuwe bestuur weer alles in het gareel.

De voetbalprestaties van Scharn 1 en Scharn 2 waren de laatste jaren redelijk, meestal een klassering in de bovenste helft van de ranglijst. In het seizoen 1989-1990 werd Scharn 1 periodekampioen en moest men door middel van een beslissingswedstrijd tegen Schuttersveld op het Caesarterrein in de laatste minuut van de verlenging met 0-1 het onderspit delven. Een minuut voor het einde van de reglementaire speeltijd kopte Tim Creemers tegen de onderkant van de lat buiten bereik van de keeper. Het lang verbeide 2e klasserschap werd zodoende op 5 cm na gemist.

met de inmiddels opgerichte supportersvereniging. Dit slaagde zeer in sportief opzicht, maar de publieke belangstelling was te gering en het financiële resultaat beperkt. Daarom werd het daarna niet meer georganiseerd.

In 1970 werd ook een damesafdeling opgericht. Het begon met een gekkigheidje. De eerste tijd floreerde deze afdeling onder leiding van Jean Matthieu en er werd ook aan de competitie deelgenomen, zelfs in de hoogste klasse. Eenmaal werd een damestoernooi gehouden. Later werd de belangstelling te tanen zodat in 1975 geen elftal meer op de been kon worden gebracht.

Het 4e elftal werd kampioen en kwam in de 2e klasse, nadat Scharn 3 bij keuze was gepromoveerd. Dat toenmalige 4e elftal vierde dagenlang feest.

In 1974 werd Scharn 2 na jarenlang er dichtbij te zijn geweest, kampioen in de 2e klasse. Ook het 5e elftal werd kampioen en promoveerde eveneens. Het jaar daarop was Scharn 3 aan de beurt, dit elftal o.l.v. P.Lahaye en J.Schrijnemaekers werd ongeslagen kampioen en promoveerde naar de 1e klasse. Door de gestadige ledenaanwas waren de kleedaccommodatie en kantine veel te klein geworden voor ca. 350 leden. In 1974 begon het bestuur een uitbreiding te overwegen en na een groot aantal besprekingen en voorbereidingen kon de bouwvergunning voor een ontwerp van architect Devilee worden aangevraagd. Met vele instanties werd onderhandeld over subsidies en met bedrijven voor een bijdrage. Uiteindelijk kregen we 3 subsidies. Het startkapitaal was er, maar VV Scharn moest zelf ook nog eens de helft bij elkaar brengen. Hiertoe werd een voor Limburg unieke loterij op touw gezet, d.w.z. slechts 1000 loten, met 12 maandelijks trekkingen en als slot een hoofdprijs, een HONDA CIVIC. De loten kostten fl. 72,- per stuk, dus lang niet goedkoop. Dankzij gezamenlijke inspanning van leden en bestuur werden de 1000 loten in 2 maanden aan de man gebracht. Dit leverde bijna fl. 50.000,- op. De financiering was nu rond en op 31 augustus 1975 legde secretaris Sniijders de eerste steen, nadat eerst de percelen grond van de families Pasmans en Nillesen door VV Scharn werden aangekocht.

Dankzij de zelfwerkzaamheid van vele leden, zoals J.Maas, H.Heijnen, S.v.d.Heuvel, L.Custers, J.Jaminon, H.Nols enz. kwamen de nieuwe kleedaccommodatie en de gerenoveerde kantine in augustus 1976 gereed. De opening werd verricht door de heer Bruijnzeels, directeur van de Gemeentelijke Sportstichting. Tevens werd toen het 25-jarig bestaan herdacht. De receptie vond plaats in de tent op het terras voor de kantine. Deze werd druk bezocht en vele sprekers roemden de vele initiatieven, die een verdere bloei en uitbouw van onze vereniging beloofden.

De voetbalactiviteiten gingen in de hectische bouwperiode gewoon door, maar er waren geen spectaculaire resultaten. In 1978 werd trainer G.Rousseau na 3 jaar opgevolgd door een eigen lid, Arno Kuppen, die als hoofdjeugdtrainer, jeugdtrainer en speler reeds jarenlang aan VV Scharn verbonden was.

In die periode begon de opmars van Scharn 2. Dit elftal werd twee maal na elkaar kampioen, eerst in de 1e klasse afdeling Limburg en toen in de 2e reserve klasse KNVB met promotie naar de 1e reserve klasse. Feitelijk speelde Scharn 2 nu een klasse hoger dan het eerste elftal. Zij ontlieden elkaar toen niet veel.

Het tweede elftal dat kampioen werd in het seizoen 78/79:

A.Kuppen, R.Diederens, F.Jansen, M.Wolfs, J.Thiessen, R.Notermans, B.Ubachs, A.Claessen, Dreessen, J.Theunissen, J.Peeters, J.Boumans, J.Moelands, M.Custers, W.Notermans, en J.Heunen.

VV Scharn in de jaren negentig

Na het onfortuin door het niet promoveren naar de tweede klasse – Schuttersveld won n.l. in de eindfase van de beslissingswedstrijd – kwam ook nog het vertrek van diverse 1e elftalspelers naar SCG Gronsveld. Hierdoor moest de nieuw aangetreden trainer Slenter starten met een nieuw elftal, dat nog onervaren was. Niettemin eindigde Scharn 1 in de middenmoot.

Voor het eerst kwam Scharn met 8 seniorenelftallen uit. Verder viel op, dat in de winterperiode allerhande nevenactiviteiten werden georganiseerd, zoals het onderlinge volleybaltoernooi in sporthal Huize St. Joseph met 20 deelnemende teams.

Liefst 10 jubilarissen werden uitbundig gefêteerd. Ook vielen de ongezouten artikelen van BLUMKE in de SCHARNKOERIER op; de identiteit van Blumke is nog altijd in nevelen gehuld.

Ook werd in die periode gestart met “DE CLUB VAN HONDERD”, die het 1e seizoen 13 leden telde. De voor het eerst georganiseerde sponsortocht, onder leiding van o.a. John Hermans, slaagde uitstekend: hierdoor werden enkele duizenden gulden binnengehaald.

Op de carnavalsavond werd John Hermans als John II tot carnavalsprins uitgeroepen. Raoul I (Martens) was de prins van de SJARNEERKES.

Het opgerichte jubileumcomité onder voorzitter Hub Goessen startte in de loop van 1990 met de voorbereidingen van de viering van het 40-jarig bestaan in 1991. In augustus 1991 werd op grootse wijze het 40-jarig bestaan gevierd. In de grote feesttent was een druk bezochte gezellige receptie. Ook de avond door en voor de jeugd mocht er zijn. Nooit geweten dat VV Scharn zoveel cabaretalent bezit.

Voor de jeugd werd een ballonnenwedstrijd georganiseerd. Het verst kwam een ballon die in de Verenigde Arabische Emiraten (UAE) in Dubai neerkwam, een afstand van ruim 4.000 km!

Op voetbalgebied draaiden zowat alle elftallen op ca. 50% resultaat. Wim Koetsier die in 1987 John Schrijnemaekers als voorzitter was opgevolgd, kondigde aan dat hij in 1992 zou stoppen. Zijn opvolger werd Jos Thiessen.

Het “Giel Bemelmans” zaalvoetbaltoernooi werd gestart en dit bleek een schot in de roos als compensatie voor het stilliggende buitenvoetbal in de winter. De jeugdafdeling was druk bezig een reis met een jeugdteam naar Milaan te organiseren. Met 2 volle bussen werd met Pasen 1992 de tocht gemaakt.

Het seizoen 1992-1993 kende geen aansprekende hoogtepunten. Na een slechte start waardoor Scharn 1 in de gevarenozône belandde, kon men in de eindfase toch weer de middenmoot bereiken. Alleen Scharn 3 bereikte een goede klassering. Een positief feit was, dat verschillende naar Gronsveld vertrokken spelers weer naar Scharn terugkeerden. Kennelijk was het bij VV Scharn nog niet zo slecht!!

Het seizoen daarop stond in het teken van 2 feiten n.l. de SCHARNKOERIER kreeg een nieuwe redactie: dit betekende een nieuwe lay-out en een goed verzorgde uitvoering van het clubblad. Verder kwam er een activiteitencomité tot stand, dat in de loop van de jaren vele activiteiten organiseerde en leidde. Hierdoor werd veel geld, broodnodig voor de bouw van het jeugdhome en 2 nieuwe kleedkamers, bij elkaar gebracht.

Het seizoen 1993-1994 was een spannende periode voor het bestuur. Vele malen werd er met de gemeente onderhandeld over het geplande nieuwe veld naast het “nieuwe terrein” aan de Oude Molenweg, waar VV Scharn nieuwe broodnodige kleedlokalen en een jeugdhome wilde bouwen. Eind 1993 kwam uiteindelijk de toestemming en kon er begonnen worden met de renovatie van de bestaande kleedkamers aan de Oude Molenweg. Dat was de tijd van de actievelingen W. Notermans, A. Vissers, H. Heunen, en H. Heijnen.

Voor de financiering van deze nieuwe uitbreidingen was veel geld nodig en de subsidie van de gemeente dekte maar een deel van de kosten. Het activiteitencomité stelde voor een grote loterij te organiseren. Slechts 1000 loten, zoals ook al was georganiseerd in 1967. De loten kostten fl. 84,- per stuk en er waren 12 trekkingen. Als hoofdprijs werd een bedrag van fl. 10.000,- belastingvrij uit-

geloofd. Dankzij grote inspanningen van veel leden en enkelen in het bijzonder, slaagde men er in ca. 825 loten te verkopen. Van de leden namen liefst 92% een of meerdere loten, een knap staaltje van clubgeest. Gerard Thiessen, de penningmeester, verzorgde de uitgebreide administratie en afwikkeling van de loterij.

In december 1993 ging de eerste spade in de grond voor de kleedlokalen en het jeugdhome; vele leden, onder leiding van Willem Notermans, Th.Hameleers en Hub Heijnen, droegen hun steentje bij aan de verwezenlijking van deze uitbreiding. In augustus 1994 kon de gedenksteen in het nieuwe complex door erevoorzitter J.M. Bemelmans worden ingemetseld. Bertus Kerckhoffs verrichtte de opening, waarbij veel leden aanwezig waren.

Medio september 1994 kon de laatste trekking van de loterij, inclusief de hoofdprijs, plaatsvinden. Dit gebeurde door notaris Poeth uit Stein, in het bijzijn van velen, in het nieuwe uitpuilende jeugdhome. Tot slot was er een gezellige avond waarmee de ingebruikname werd gevierd.

Het hoofdveld aan de Akersteenweg was door het veelvuldig gebruik in zeer slechte staat geraakt en de gemeente Maastricht besloot dit terrein een grote beurt te geven. Dit betekende dat Scharn alle wedstrijden op het nieuwe veld aan de Oude Molenweg in het seizoen 1994-1995 moest spelen. Het jeugdhome werd dus tijdelijk de kantine.

De voetbalprestaties waren in dat seizoen niet om over naar huis te schrijven, maar de elftallen handhaafden zich redelijk. Trainer Hay Willems besloot na een jaar VV Scharn zijn geluk bij RKVV te beproeven. Frans Houben, enkele jaren al hulptrainer, werd zijn vervanger en bleef dit 2 seizoenen.

Inmiddels was begonnen met de hoognodige renovatie van de 4 kleedkamers bij het hoofdveld: Willem Notermans, Anton Vissers en Harie Heunen namen dit voor een groot deel voor hun rekening. In de loop van 1995 kwam alles af en kon er royaal gebruik worden gemaakt van de nieuwe, uitgebreide en gerenoveerde oude kleedkamers.

De verdere groei van VV Scharn zette zich door zodat er toen ruim 500 leden waren.

Het jaar 1995 deed ons twee markante figuren verliezen n.l. Mart Sniijders – jarenlang jeugdleider en secretaris en Jean Maas – terreinverzorger, elftalleider etc.

De voetbalresultaten waren niet bijzonder. Scharn 1 eindigde in de onderste regionen. Wel werden er veel activiteiten ondernomen, zoals het onderlinge volleybaltoernooi buiten, dat uitstekend slaagde. Verder het zaalvoetbaltoernooi, het internationaal B-jeugdtoernooi, kienavond, kaartwedstrijden, carnavalsactiviteiten enz. enz.

Na jarenlange relatieve voorspoed volgde in dat seizoen een zogenaamde dip. Het eerste elftal had het moeilijk in de derde klasse. Er werd niet slecht gespeeld, maar de fysieke kracht van de tegenstander betekende veel puntverlies. Ondanks de meestal kleine nederlagen werd de moed door trainer F.Houben erin gehouden.

Toch ging het derde klasserschap dat seizoen helaas verloren. Maar meteen werden er maatregelen getroffen om het verloren terrein weer vlot te heroveren en met succes, naar later zou blijken.

In 1996 leed onze vereniging opnieuw een verlies, n.l. de oud-penningmeester Ron Bongers overleed op 56-jarige leeftijd. Als nieuwe trainer werd Marcel Humblet aangetrokken en onder zijn leiding werden jonge gretige spelers aan de selectie toegevoegd. Dit betekende dat Scharn 1 voortdurend in de bovenste regionen van de ranglijst was te vinden en uiteindelijk werd het kampioenschap in de 4e klasse A royaal binnengehaald door de jonge garde, aangevuld met enkele routiniers. Scharn 1 was weer terug in de derde klasse! Dit werd op grootse wijze gevierd.

De lagere elftallen presteerden naar behoren, met als uitbinker Scharn 3, dat eindelijk, en verdiend, kampioen werd.

Op 11 augustus overleed een markant figuur, Joop Guldemeester, op 69-jarige leeftijd. Hij was jarenlang jeugdleider, penningmeester enz. Tot aan zijn overlijden was hij redactielid van ons onvolprezen clubblad DE SCHARNKOERIER.

De start in de derde klasse KNVB van Scharn in het seizoen 1997-1998 was voortvarend. In december 1997 had Scharn 1 al een behoorlijke voorsprong opgebouwd en weinigen twijfelden nog aan de toekomstige promotie van het eerste elftal naar de tweede klasse KNVB – een nog nimmer bereikt niveau. Men was er wel in mei 1990 dichtbij geweest. Helaas begon Scharn 1 na de winterstop punten te morsen door dikwijls gelijk te spelen. Uiteindelijk bleef men toch aan kop en moest de laatste wedstrijd op 11 mei 1998 de kampioen aanwijzen. Scharn 1 moest winnen om op de eerste plaats te komen. Bij een gelijkspel van Scharn tegen Heidebloem zou Haslou bij winst een punt meer hebben en dus kampioen worden: Na vele kansen ongebruikt te laten kwam Scharn 1 na rust met 1-0 voor, maar kort voor het einde wist Heidebloem tegen te scoren, Haslou won ook, en de kampioensdroom was voorbij. Ook de nacompetitie bracht geen succes, zodat het seizoen 1997-1998 met een flinke kater eindigde.

Scharn 2 deed het dat seizoen ook goed en eindigde op de eerste plaats in de reserve 2e klasse KNVB: via een beslissingswedstrijd op het RVU-terrein, op een snikhete dag tegen Heerlen 2 onder leiding van hun trainer Willy Magnée, werd de kampioen uitgemaakt. Helaas wist Scharn 2 de verkregen voorsprong in de tweede helft niet vast te houden, zodat in dit seizoen alle prijzen aan de neus van VV Scharn voorbij gingen.

Gerard Thiessen, die 10 jaar penningmeester was, trad om persoonlijke redenen terug aan het eind van het seizoen 1997-1998 en werd opgevolgd door Ger Nievelstein. Op de jaarvergadering kreeg Gerard een verdiend applaus voor zijn jarenlange inzet.

In de zomer van 1997 overleed plotseling Berry Sleijpen kort na zijn echtgenote. Berry was speler, kantinebeheerder, de eerste jeugdleider van VV Scharn, kortom een veelzijdig iemand.

Bij het einde van het met een kater geëindigde seizoen 1997-1998 vond een groot aantal selectiespelers, dat men liever een andere trainer zou willen dan Marcel Humblet, die al een contractverlenging was aangeboden. Noël Olislagers werd door de selectie als nieuwe trainer gewenst en het bestuur willigde de wens in. Met Marcel Humblet werd een afkoopregeling getroffen. Rond de winterstop gaf Noël Olislagers echter te kennen te stoppen met de selectietrainingen; voor het resterende deel van het seizoen werd Nico Kaanen bereid gevonden de niet lichte taak een zwalkend eerste elftal toch nog voor de derde klasse te behouden. Uiteindelijk lukte dit toch nog via een prachtige 5-0 overwinning bij Berg '28.

In het voorjaar 1999 overleed Willem Notermans na een slepende ziekte. Willem, de man van de nieuwbouw jeugdhoeve en kleedkamers, renovaties enz., kortom een duizendpoot. Hij was jarenlang bestuurslid, jeugdleider, beheerder kantine en zijn krachttermen worden nog dikwijls geciteerd. Hij was 31 jaar lid.

Recent zijn nog enkele prominente leden overleden, n.l. Jean Jaminon (40 jaar lid) – bouwer van diverse kleedlokalen – alsmede Yvon de la Haye, die 12 jaar lid was en verzorger. Verder betreunde Scharn het te jong overlijden van Michel Nols. – hij was slechts 53 jaar en 35 jaar lid van Scharn. Michel was lid van de kiencommissie en ruim 25 jaar grensrechter bij Scharn 1.

Samen met de KNVB had het bestuur van VV Scharn een beleidsplan voor de toekomst opgesteld. Dit was dringend nodig, omdat door het terugtreden van enkele bestuursleden niet alle posten meer adequaat werden bezet. Ook de financiën begonnen zorgen te baren. De oproep van het bestuur om aanvullend kader werd voor Theo Eerens (jeugdtrainer) aanleiding te vragen zich te mogen inzetten om een nieuw bestuur op poten te zetten. Midden in deze periode kwam het overlijden van Ger Nievelstein, die, vader van 2 jeugdleden, eerst wedstrijdsecretaris was en in 1998 het penningmeesterschap op zich nam.

Als mentor werd toen Mr.R.Libotte aangesteld, die, samen met Theo Eerens en Theo Hameleers, een nieuw bestuursteam formeerde. Na het terugtreden van voorzitter F.Cremers werd R.Libotte voorzitter. Het nieuwe bestuursteam werd voorgesteld in de jaarvergadering van 20 september 1999; deze werd door liefst 150 leden en ouders van jeugdleden bezocht; deze turbulente vergade-

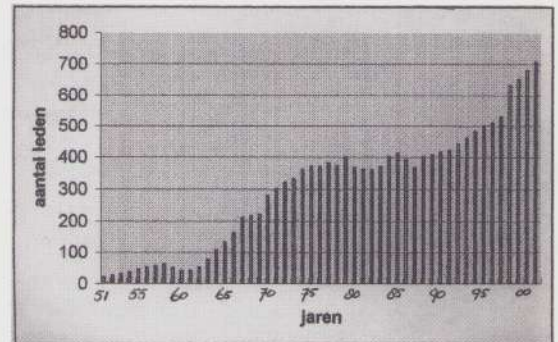

ring zal nog lang in herinnering blijven. Na enkele felle discussies werd uiteindelijk de stemming gehouden over het nieuwe bestuur en het nieuwe beleid. Met ca. 90% ja-stemmen werd alles goedgekeurd.

Tijdens deze jaarvergadering werd het door de gemeente Maastricht geplande sportcomplex nabij Huize St. Joseph gepresenteerd. De bedoeling is dat VV Scharn in zijn geheel naar het nieuwe complex zal gaan. Dan zou de nood aan terreinen en kleedruimte voorbij zijn. Ook de buurvereniging RKSV Heer zou op deze locatie haar gehele sportcomplex krijgen, maar deze vereniging heeft voorlopig nog geen plannen om te verhuizen. VV Scharn heeft toen een alternatief-speelvelden rondom de sporthal van Huize St. Joseph, aan de gemeente voorgelegd. Hopelijk valt spoedig de eindbeslissing, zodat onze wens – VV Scharn op één locatie – eindelijk in vervulling gaat.

Dat deze uitbreiding van de accommodatie noodzakelijk is, blijkt uit de groei van het ledenaantal gedurende de laatste jaren, t.w.:

December 1997	530 leden
December 1998	630 leden
December 1999	650 leden
December 2000	680 leden.

In 1998 werd de STICHTING VRIENDENKRING VV SCHARN opgericht met als doel steun aan VV Scharn door het organiseren van activiteiten, zoals o.a. het bekende internationaal B-jeugdtoernooi op Hemelvaartsdag. Ruim 20 leden telt deze Vriendenkring en de eerste ondersteuning was de overhandiging van 2 cheques ter waarde van respectievelijk fl. 5000,- en fl. 5.500,-. Verder zorgde deze stichting voor een nieuwe wasdroger. Leden van deze stichting dragen elk jaar fl. 500,- bij.

In februari 2000 besloot de in september 1999 aangetreden voorzitter R.Libotte zich terug te trekken, omdat hij niet alle bestuursleden op zijn lijn kon krijgen. Theo Eerens werd zijn opvolger. Beiden hebben in 1999 en 2000 de vereniging geherstructureerd en hopelijk zal deze nieuwe start blijvende vruchten afwerpen.

Scharn 1 2001

Vlnr achterste rij:

Huub Steinbusch, Frank Feyt,
Danny Petri, Renée Mingels,
Erwin Weerts, Danny Bruinen,
Flip van Ooij, Roel Spronken,
Joey Mak, Jan Smeets, Raymond
Schwidder (trainer)

Vlnr voorste rij:

Roel Peeters, Abdel Errachdi, Rudy
Ceulemans, Pascal Steinbusch,
Folko Geerdink, Giel Steffens,
Mischa Frissen, Yves Mullenders,
Jean Petri (verzorger)

VV SCHARN ALLERLEI

Nevenactiviteiten

Voetbalvereniging "Scharn" heeft altijd over een grote groep kaderleden en veel medewerkers kunnen beschikken. Om de vereniging financieel te ondersteunen en ook om de leden ontspanning te bieden, werden er in de loop der jaren heel wat activiteiten georganiseerd, waaraan leden en ook familieleden konden meedoen.

Onderstaand een overzicht van de meest voorkomende activiteiten:

- grote jeugdtoernooien jaarlijks voor alle categorieën (ca. 100 teams)
- internationaal B-toernooi met gerenommeerde deelname zoals Ajax, Feijenoord enz.
- sponsortochten (2x)
- grote loterij met slechts 1000 loten, hoofdprijs fl. 10.000,- (2x)
- rommelmarkten en deelname met een stand
- carnavalsvermaak door de Sjarneere en de Sjarneerkes sedert 1970
- klaverjasconcours (Koningskoppel) (2x per jaar)
- jeugdzomerkampen: Posterholt, Leunen, Teuven, Houthalen enz.
- grote reizen met één of 2 bussen naar Denemarken. Fulda (BRD) Tsjechië, Milaan, Parijs enz.
- karaoke-avonden
- oriëntatietochten voor jeugd en senioren
- zwemmen gedurende de winterperiode
- mountainbike-tochten
- mosselavonden – barbecues
- ballonnenwedstrijden
- fancyfairs tijdens rommelmarkten
- sinterklaasfeest voor F-jes
- paaseieren rapen
- onderlinge volleybaltoernooien (in de zaal en ook buiten)
- exploitatie Sporthal Keer
- verzorgen fietsenstallingen bij Margratentocht, signaleringsposten bij Heuvelland Marathon, opruimen bij Kerstmarkten in Valkenburg, buffetverzorging Sjaander Broonk enz.
- kienavonden (honderden werden er georganiseerd in Sjaander Hoes, Stationsrestaurant, Pavillon, Harmoniezaal
- open dagen voor ouders en jeugdleden
- internationale skelterwedstrijden op het Sibemacircuit (2x)

De organisatoren van deze activiteiten en hun medewerkers verdienen een grote pluim!!

Accommodatieverbetering

VV Scharn heeft altijd veel gebouwd en aangelegd dankzij zelfwerkzaamheid, hier volgt een overzicht van hetgeen in 50 jaren is verwezenlijkt door de leden zelf:

1954	bouw van eenvoudige kleedlokalen aan de Laan in den Drink
1962	aanleg trainingsverlichting
1967	bouw kantine annex kleedlokalen aan de Akersteenweg
1967	aanleg trainingsveld (pupillenterrein) met verlichting, basketbalveld (verhard) met verlichting, later parkeerplaats geworden

- 1970 bouw kleedlokalen, bergruimte enz. aan de Oude Molenweg (nieuw terrein)
- 1971 aanleg terreinverlichting aan de Oude Molenweg voor training en wedstrijd
- 1976 aankoop grond aan de Akersteenweg, en daarop de uitbreiding met 4 kleedlokalen, bergruimte en kelder
- 1994 bouw jeugdhoeve, 2 nieuwe kleedlokalen aan de Oude Molenweg
- 1995/1996 renovatie kleedlokalen aan de Akersteenweg en Oude Molenweg.

Degenen die hebben meegewerkt om dit allemaal te realiseren zijn wij eeuwig dankbaar. De huidige leden kunnen genieten van een nog weliswaar niet optimale accommodatie, maar de vooruitgang is onmiskenbaar. Hopelijk zullen onze leden de accommodatie in goede staat houden en worden er geen vernielingen gepleegd.

Terreinverzorging en kantinebeheer

In een overzicht van 50 jaar VV Scharn kan ook de onontbeerlijke terreinverzorger niet ontbreken. Wij hebben er verschillende gehad, die de materialen en de terreinen uitstekend verzorgden, zoals Berry Sleijpen, Jean Maas, Michel Nols, Berke Boumans, die dit ca. 20 jaar deed. Hij werd enkele jaren geleden opgevolgd door Harry Duyckaerts, die inmiddels zijn werk heeft overgedragen aan Jo Valcq.

Verder waren en zijn de kantinebeheerders zeer waardevol voor onze vereniging geweest. Vanaf 1967, na de ingebruikname van de accommodatie aan de Akersteenweg, waren dit achtereenvolgens gedurende kortere of langere periode:

Berry en Truus Sleijpen	Henk en Bea Aarts
Breur en Jès Lahaye	Willy en Annie Magnée
Hub en Leny Heijnen	Louis en Ria Habets
Louis (t) en Ma Sarneel	Miranda Franssen en Ans Schiltmeijer
Wies Sarneel (t)	

Sponsors

In de tachtiger jaren deed de sponsoring zijn intrede in de sportwereld. In 1982 werd de firma WIM KOETSIER AUTOMATERIALEN bereid gevonden als hoofdsponsor van VV Scharn te gaan fungeren. Liefst 8 jaar heeft dit sponsorschap geduurd, hetgeen een belangrijke financiële steun is geweest.

In 1991 is gekozen voor een Sponsorcollectief naast de jarenlange sponsoring door HEER PROMOTION. Dit werd het collectief SCHARN PROMOTION.

Thans hebben wij in het leven geroepen de STER SPONSORING GROEP VV SCHARN, die een twintigtal bedrijven omvat.

Buiten deze sponsoring ondervinden wij veel financiële steun via advertenties in de SCHARNKOERIER, de CLUB VAN HONDERD en de reclameborden langs het veld. Zonder deze steun zou VV Scharn niet meer kunnen bestaan.

Clubblad SCHARNKOERIER

Een vereniging als VV Scharn kan niet zonder clubblad en vanaf 1969 is dit blad min of meer regelmatig uitgekomen. Het is frappant dat in 1969 op initiatief van Marcel Thiessen de eerste uitgave het licht zag. Later werd dit door een van zijn zonen voortgezet en kwam er een mooiere lay-out. Inmiddels is dit goed geredigeerde en verzorgde clubblad de SCHARNKOERIER aan de 32e jaargang toe. De laatste jaren komt het clubblad zes maal per jaar uit. De huidige redactie zal haar best blijven doen om de SCHARNKOERIER nog in lengte van jaren als contactblad te doen bestaan.

Carnavalsvereniging

Medio zestiger jaren werd het idee geopperd om een eigen Carnavalsvereniging DE SJARNEERE op te richten, die de carnavalsactiviteiten in de vereniging zou gaan leiden. Het begon in het toenmalige SJAANDER HOES en de eerste Prins Carnaval was Sjefke Lebon met als prinses Lène Sarneel. Nog vele prinsen zijn daarna gevolgd en een twintigtal jaren geleden werd de Carnavalsvereniging DE SJARNEERKES opgericht, die ook zeer actief is geweest.

Pioniers van het carnavalsgebeuren waren/zijn respectievelijk: Jean Matthieu, Jef Lahaye, Hennie Nols, Anita Sougnez, Michel Nols, John Schrijnemaekers en vele anderen.

*Prins Jef I (Lebon)
Met zijn prinses
Lène Sarneel*

Voetbal in onze contreien bijna een eeuw geleden

Bij het jubileum van VV Scharn bij het 25-jarig bestaan, kreeg de toenmalige voorzitter J.M.Bemelmans een brief van de heer Laurent Darding, die jarenlang bestuurslid van buurvereniging RKS V Heer was. Hieronder het originele verhaal, zoals in 1976 ontvangen:

Bij het 25-jarig bestaan van Voetbalvereniging "Scharn".

Het vieren van een jubileum of de herdenking van een bestaan maakt het niet altijd mogelijk in de geschiedenis te tasten of onderuit te komen, en zeker niet bij het 25-jarig bestaan van deze vereniging. Men is echter geneigd terug te gaan tot de jaren 1906-1908. In die tijd werd door enige schoolgaande jongeren het initiatief genomen om het toen nog vrij onbekende voetbalspel te gaan

beoefenen. Dit gebeurde in het hartje van Scharn, namelijk in het Keerderstraatje op de “brikkeberg”, waar een grote lege plek was die plaats bood aan een “brikkenoven”. Wij noemen o.a. de namen van enkele oud-Scharneeren, zoals Fons en Marcel Corten, Augus en Pie Kicken, S.Schreurs, A.Goor, F.Luxemburg, N.Eggen, L.Darding, Fr.Krens, H.Merx, Harie Jorissen, Bemelmans en anderen.

Een echte voetbal was toen nog een ongekende weelde. Toch groeide dit gezelschap uit tot een echte vereniging n.l. SVE, dat later Scharn werd. Toen de heer Piters een terrein ter beschikking stelde in zijn weiden in de Hoof, groeide hieruit een echte voetbalvereniging, deze speelde nog niet in LVB-competitieverband, maar nam toch deel aan toernooien en speelde vriendschappelijke wedstrijden, o.a. in Beek, Berg en Terblijt, Limmel enz. Ook werden wedstrijden gespeeld tegen Maastrichtse clubs o.a. L’Avenir, HBS L’Espoir, Patronaat Concordia en tegen omliggende dorpen. In 1912-1913 trad men toe tot de Limburgse Voetbalbond.

Na het einde van de Eerste Wereldoorlog (1918) kreeg de vereniging promotie bij keuze en wel in de 2e klasse NVB, waarin zij verbleef tot omstreeks 1922. Door degradatie en financiële moeilijkheden eindigde het bestaan van de club enkele jaren daarna. Tot in 1925 uit de formaties VV Scharn en Fortuna – deze laatste club speelde in RK verband – de Voetbalvereniging HEER ontstond.

Mocht de thans jubilerende vereniging “SCHARN” deze onderbreking niet hebben gehad, dan zou zij nu bijna het honderdjarig bestaan vieren.

Het laatste bestuur in 1922 bestond toen uit: Fr.Kreuscher (voorzitter), H.Merx (secretaris), H.Jorissen (penningmeester), L.Darding (2e penningmeester), A.Kicken, Lemmens, A.Tilly, L.Meesters, Marcel Corten.

Meerdere spelers en toenmalige bestuursleden zijn nog in leven en dragen de voetbalsport nog een trouw hart toe.

Laurent Darding (1976)

Voetbalhistorie of het ontstaan van de voetbalsport

Zeker is dat in de verre oudheid al balspelen werden beoefend, die wel iets weg hebben van het voetbal in de huidige vorm. Al voor het begin van onze jaartelling werd er in China tegen een bal getrapt. De nog primitieve ballen bestonden toen uit ruwe stukken leer, die waren gevuld met haren, veren of gedroogde grassoorten. Ook in de Russische steppen werd in de vroege oudheid tegen een bal geschopt. Bijvoorbeeld op pleisterplaatsen voor o.a. karavanen. De mensen probeerden zich in de koude jaargetijden op deze manier warm te houden. In sommige landen werd het trappen van een bal gezien als een goede training voor soldaten.

Het was goed voor de bevordering van het uithoudingsvermogen en de reactiesnelheid. Ook de oude Grieken kenden veel soorten balspelen. Er werden zelfs speciale balspeltherapieën door artsen voorgeschreven. Men kan wel aannemen, dat er in het oude Griekenland mensen met grote balvaardigheid moesten hebben rondgelopen. In de stad Sparta moesten mannen voor hun dertigste jaar een zware test afleggen, waarbij hun lichamelijke en geestelijke conditie werden getest. Tot de test behoorde een balspel, waarbij handen en voeten werden gebruikt. De Romeinse troepen hebben de balspelen in diverse varianten over andere delen van Europa verbreid. Ook in de Middeleeuwen werden op sommige plaatsen in Europa balspelen beoefend; speciaal in Engeland, Frankrijk, Italië en Duitsland.

Dikwijls werden er wedstrijden van dorp tot dorp gehouden, waarbij de winnaar werd bepaald doordat de dorpsploeg de bal in het andere dorp over de lijn joeg.

In de 19e eeuw kwam het voetbalspel tot bloei, waarbij kenmerkend was dat het vaak niet meer primair door de lagere sociale groepen werd beoefend,

maar juist door de beter ontwikkelden. In 1875 ontstonden de eerste voetbalclubs in Nederland. Ook hier bestonden de deelnemers voornamelijk uit leden van de zogenaamde betere stand.

Inmiddels is in Nederland het voetbal in korte tijd zeer populair geworden, men kan wel zeggen, dat deze sport nu overal ter wereld wordt beoefend, meer of minder populair. De voetbalsport is uitgegroeid tot de meest beoefende sport in de vrije natuur, een krachtige training voor lichaam en geest. Helaas heeft de populariteit in de tegenwoordige tijd soms ook tot uitwassen geleid., zoals fanatici, geld, vandalisme, omkoperij enz. enz.

Hopelijk kan men deze problemen in toom houden, zodat nog veel mensen van deze prachtige sport zullen kunnen genieten, actief en/of passief.

AFDELING JEUGD

Voorwoord bestuurslid jeugdbelangen

Op weg naar de volgende mijlpaal

50-jarig jubileum! Tijd om even stil te staan bij de rijke historie van onze vereniging en vooruit te blikken naar de volgende periode. Als hoofdjeugdleider ben ik ervan overtuigd dat anderen de geschiedenis van onze jeugdafdeling voortreffelijk in beeld zullen hebben gebracht. Mijn taak is het, meer het recentere verleden van de Scharn-jeugdafdeling te belichten en voorzichtig naar de toekomst te kijken.

Daar ik pas sinds 1994 bij de Scharn-jeugdafdeling officieel betrokken ben en vanaf 1995 als Hoofdjeugdleider, zal ik mij beperken tot deze periode.

De VV Scharn heeft altijd een goede reputatie gehad m.b.t. het jeugdvoetbal en is er altijd een goed fundament aanwezig geweest. De Euregionale toernooien en de vele activiteiten spreken boekdelen. Halverwege de jaren 90 deed het consumptief lidmaatschap zijn intrede. De jeugdleden (en hun ouders) "eisten" meer en het werven van vrijwilligers werd steeds moeilijker. Het aantal ouders en jeugdigen die door werk en het aanbod van andere interessante zaken niet meer voor verenigingswerk beschikbaar waren, nam toe.

Helaas was er toentertijd nog geen jeugdcommissie die de jeugdzaken expliciet behartigde en daardoor gericht de kaders voor de toekomst kon bewaken. Er werd een jeugdcommissie ingesteld die de communicatielijnen kort hield en een duidelijk jeugdbeleid in de praktijk gebracht. Geen jeugdbeleid in boekvorm maar in praktische uitvoering hetgeen door veel leden als prettig en structuur biedend werd ervaren.

Het (jeugd)ledenaantal schoot omhoog:

In het seizoen 94/95 werd nog met 14 jeugdteams aan de competitie deelgenomen. Seizoen '94/'95 met 19, daarna per seizoen van 21, 25, 30, 32 naar de 34 teams die aan het seizoen 2000/2001 deelnemen. Ongelofelijke aantallen. Ook het niveau ging diensgevolge omhoog. Scharn A1 promoveerde naar de landelijke Derde Divisie en ook Scharn B1 verbleef in de Derde Divisie en heeft zelfs een jaar in de Tweede Divisie mogen spelen. Scharn C1 is een vaste waarde in de Hoofdklasse. Veel Scharn jeugdspelers zijn bij de senioren actief. Maar ook bij de pupillen ging het crescendo. Kampioenschappen bij Scharn pupillenteams zijn geen uitzondering meer en in het seizoen 99/00 won Scharn D1 en E1 zelfs de KNVB Districtsbeker. Wederom een mijlpaal.

Een directe verklaring voor de kwantitatieve en kwalitatieve groei is er niet. Wel is het zo dat het een voorrecht is voor de jeugdcommissie om met een gemotiveerd en hecht jeugdkader te mogen werken, waar ieders inbreng op prijs wordt gesteld en samen het beleid wordt vastgesteld, getoetst en aangepast. De steun van het hoofdbestuur is hierbij onontbeerlijk. Sinds enkele jaren zijn

senioren en jeugdbelangen evenredig in het hoofdbestuur vertegenwoordigd en hebben veel hoofdbestuurders hun "roots" binnen de Scharnjeugd waardoor veel affiniteit met het jeugdgeburen bestaat. Daarbij komt nog de fantastische shirt- en trainingspakspansoring, hetgeen onze vereniging een uniforme en uitstekende uitstraling heeft gegeven.

Kortom, een prettig klimaat voor iedereen om in te werken en de Scharnjeugd te laten gedijen.

Helaas waren er ook zwarte bladzijden in de laatste tien jaar waar vooral het tragische overlijden van Ger Nievelstein, hoofdbestuurder en een van de oprichters van de jeugdcommissie, zeer diepe indruk achterliet.

De snelle maatschappelijke veranderingen (kadertekorten, hogere onkosten etc.) hebben ook hun weerslag op VV Scharn. In de toekomst zal de realisatie van een nieuwe accommodatie van cruciaal belang zijn. Zaken die de vereniging niet in eigen hand heeft.

Maar het fundament is nog altijd aanwezig, waardoor ik ervan overtuigd ben dat de jeugdafdeling van VV Scharn ook in de toekomst garant staat voor kwaliteit in alle geledingen.

Ik wens alle leden en onze gasten veel plezier tijdens de jubileumactiviteiten.

Goswin H.W. Steijns, Hoofdjeugdleider VV Scharn

Jeugdherinneringen

Toen, 1962, één elftal; nu, 2001, 35 teams. Het stekje van toen is uitgegroeid tot een forse, fraaie boom. En onder die boom willen we graag een erepodium bouwen. Voorop staat alleen een 1, iedereen is winnaar. En neem plaats allen die meegeholpen hebben om het stekje van toen 39 jaar later met heel veel inzet zo te laten uitgroeien. Hulde!

Applaus voor jullie, jeugdleiders, jeugdtrainers, bestuursleden, accommodatieverzorger, kantinepersoneel, sponsors, vervoerders, want we zijn enorm blij met jullie. Die jeugdafdeling van toen is nu een stevig, breed fundament geworden onder het bestaan van onze vereniging.

Met jeugd van Mini-F t/m A is er een doorstroming van de wortels naar de kruin. Anders waren wij misschien beland in de situatie van Amelie, Celios of Maastrichtse Boys, clubs die geen of bijna geen jeugd hadden en voor hun ledenbestand dus voornamelijk afhankelijk waren van andere verenigingen.

Dat kan een tijdje goed gaan, maar ooit houdt het op en dat betekende het einde voor die clubs.

Onze jeugdafdeling is in 1962 opgestart door onze huidige erevoorzitter, toen voorzitter, Giel Bemelmans, de altijd actieve, terecht, "Mister Scharn". Wat hadden we te bieden? Een clubje in de marge, tweede klas onderafdeling (in die tijd de op één na laagste klasse). Geen roemruchte naam, ik zou bijna zeggen: integendeel. Eén terrein, eigenlijk een wei. Matige voorzieningen: een roestig, veel te zwaar, toegangshek; gaten in de omheining; een onafgewerkte kleedgelegenheden zonder gas en elektriciteit. En ook nog gelegen naast een gerenommeerde vereniging, waar het goed liep. En toch..... Giel begon. Een waagstuk feitelijk. Tevoren had hij Ton Vernooij gepolst met de vraag: "Als ik een jeugd van de grond krijg, kom jij dan helpen?" Ton zei toe en kreeg na verloop van tijd te horen dat er 14 man waren. Ze regelden de eerste wedstrijd tegen SVME in Eijsden en gingen er met de jongens per fiets naar toe. Onderweg werden beide leiders door de plaatselijke politieagent gekapitteld vanwege het gedrag van hun voetballers.

Het Scharnterrein toentertijd lag op de hoek van de Laan in den Drink en de Keerderstraat, nu liggen daar het zwembad Heer en het Kringloopcentrum Maastricht, de voormalige MAVO Scharn. Voorheen was het een wei en dat kon je nog merken. Er lagen molshopen, het was hobbelig en er zaten gaten in.

Daartegenover stond dat ze vrijwel altijd bespeelbaar was. Als het met bakken geregend had kon je er, een kwartier nadat het droog geworden was, prima op spelen.

We verkleedden ons in onze eigen accommodatie, dat was een landelijk gebouwtje, dat aan de voorkant rustte op een pilaar. Er lagen 2 kleedlokalen in, één voor ons en één voor de bezoekers, een hokje voor de scheidsrechter en een berging voor de materialen, die soms wel eens als een soort kantine gebruikt is. Er stonden een paar kratten limonade in en een enkele keer kon je wat te drinken halen. Vloeren zaten er niet in, de grond was aangestampt. Drempels waren er evenmin en ook ruiten ontbraken. Er zat dik afrasteringgaas voor de ramen. Je zat er droog, maar de wind had er vrij spel. Het deed een beetje denken aan het stalletje van Betlehem: "daar sloten vensters, noch deuren". Toch was het niet ongezellig, maar primitief. Later is dat onderkomen o.l.v. Andre van Wanrooy, een speler, daarna bestuurslid geassisteerd door nog een aantal Scharnleden, nog een stuk verbeterd.

Er werd getraind, maar dat beperkte zich tot plaatsen, stoppen, koppen, op de borst opvangen, penalty's nemen en ingooien en de training eindigde met het welbekende partijtje. Trouwens we bezaten maar een stuk of 3 ballen. Iedere week werd er een wedstrijd geregeld en het aantal leden steeg naar 18. Toen doemde er een probleem op. Wie staan er reserve? Liefst 14 man moesten er wekelijks aan geloven. Met slechts één elftal probeerde je natuurlijk een zo goed mogelijk resultaat neer te zetten. Gevolg: de betere voetballers stonden korter reserve dan de minder getalenteerde spelers. Hans Coninx en Christiaan Paulussen namen het niet langer en ontbraken bij de volgende match. De oplossing? We startten na de komst van het negentiende lid, Frans Thiessen, met een tweede jeugdteam. Weer ontstond er onenigheid. Dit keer ging het erom wie dan 2 wedstrijden achter elkaar mocht spelen.

Op de hoek van de Bemelerweg en de Keerderstraat lag de boerderij van Huntjens. Die boerderij is er nog, maar de zijgevel was destijds wit. Daar hing in de beginjaren het mededelingenkastje van de jeugd. Hier werden de wedstrijden aangekondigd, het aanvangsuur, eventueel de vertrektijd (naar uitwedstrijden gingen we altijd op de fiets) en de opstelling van de elftallen. Iedereen kon dus zien of hij rechtsback, linksbuiten, midvoor (tegenwoordig heet dat spits) of reserve stond. In het deurtje van dat kastje zat geen glas, maar dun kippengaas. Het beviel Mattie niet als hij reserve was, dan peuterde hij met stokjes of een mes de opstelling uit het kastje en gooide die weg. Anderen kwamen dan niet opdagen, "want", zeiden die: "er hing geen programma".

We hadden geen bevoegde jeugdleiders, dus eigenlijk mochten we niet met een jeugdafdeling beginnen, maar de KNVB verleende ons dispensatie. Eerst haalde Ton Vernooij de bevoegdheid, vervolgens Berry Sleijpen. Die opleiding toen was erg eenvoudig en niet te vergelijken met de huidige. Met de nieuwe spelertjes kwamen ook de ouders mee en als we een vader enkele keren langs de lijn hadden zien staan, gingen we hem voorzichtig benaderen of hij er niets voor voelde om jeugdleider te worden. Zo zijn er velen hun carrière begonnen en als hun zoon dan senior werd of al eerder, zagen we hen terug als bestuurslid of elftalbegeleider. Ik herinner me namen zoals: Ton Franssen, Joop Guldemeester (de opa van Rob), Eugène Haesen, John de Jong, Jo Lataster, de gebroeders Jan en Willie Notermans (de vader van Will), Gerrit Schoonbrood, Mart Snijders, Bèr Spronck en Marcel Thiessen (vader van Gerard en Jos en opa van Erik).

Er werd contact opgenomen met de heer Jef Sarneel, de regioleider van het aspirantenvoetbal, met het verzoek om deel te mogen nemen aan de competitie. Dat mocht en hoewel enkele spelers te oud waren, kneep men een oogje dicht om de met een jeugd startende vereniging de kans te geven zich te ont-

plooien. In die tijd waren er 3 leeftijdscategorieën: A (15-18 jaar), B (12-15 jaar) en C (10-12 jaar). Wij begonnen met C en speelden met elftallen. Zeventallen, zoals nu bij de E- en F-teams, waren onbekend. Omdat onze prille voetballers alleen maar straatvoetbal hadden beoefend, moesten ze wennen aan de ruimte op een volledig veld. De start was zoals je dat ook nu nog vaak ziet: allemaal op een kluitje, dan komt de intelligente voetballer bovendrijven die op 10 meter buiten het strijdgewoel wacht tot de bal uit de kluwen rolt en er dan iets verstandigs mee doet. Na een jaar zie je dat de kluwen ontward is en er dan heel voorzichtig positievoetbal ontstaat. Dat leerjaar resulteert meestal in een reeks van nederlagen. Huub Groothuysen woonde in de Sint Nicolaasstraat bij het Koningin Emmaplein. Iedere zaterdag kwam hij per fiets naar Scharn en ging na de wedstrijd naar huis. Thuis informeerde zijn oom steevast naar de uitslag en wekelijks moest Huub bekennen dat hij weer verloren had. Op een keer behaalde zijn ploeg een gelijkspel. Huub was door het dolle heen. Meteen na het laatste fluitsignaal greep hij zijn fiets, haastte zich in voetbaluitrusting naar huis, meldde triomfantelijk de uitslag en keerde voldaan weer terug naar Scharn om zich daar om te kleden.

Iedere week telefoneerden een paar jeugdleiders met elkaar over de opstelling van de elftallen. Er waren zulke zwakke spelers bij dat zij wel eens gekshekend zeiden: "Stellen we die of die op, of slaan we een paal in de grond?" Wij hanteerden namelijk het principe-en bij mijn weten is dat altijd gehandhaafd en geldt dat nu nog-dat iedereen, die bij ons wilde voetballen, welkom was. Hij mocht komen, ook al vertoonde hij geen enkele aanleg, wij lieten hem betijen. Niemand werd iets in de weg gelegd. Het selecteert zich vanzelf. Wij vroegen de betreffende dus nooit of hij niet beter kon gaan zwemmen, zelfs niet als wij daar zelf van overtuigd waren. Ik kan mij Emiel voor de geest halen die het totaal niet in zich had en evenmin interesse toonde. Hij speelde treintje op het veld en terwijl de bal langs hem heen rolde, tufte hij vooruit of tjoekte achteruit.

Op woensdagmiddag vonden de veldtrainingen plaats. Dat moest ook wel, want we hadden amper veldverlichting. Zo nu en dan kwam een andere club per fiets bij ons op bezoek en werd de trainingmiddag gevuld met onderlinge wedstrijden, bijvoorbeeld tegen SV Meerssen, RKVV en Sportclub Caberg. Ook werden al eens dagen van de paasvakantie benut voor onderlinge toernooien. We gingen dan met een paar elftallen per stadsbus naar RKVV toe. Competitiewedstrijden werden altijd op zaterdagmiddag gespeeld, omdat er toentertijd op zaterdagmorgen nog school was. Vanaf de Sint Lambertuskerk op het Koningin Emmaplein reed er in die tijd een peletonnetje spelers op de fiets naar Scharn, want toen hadden we ook daar veel leden. Ze kwamen over de Sint Servaasbrug, omdat de John F.Kennedybrug en de Noorderbrug nog niet aangelegd waren.

Op de hoek van de Schoolstraat (tegenwoordig Burgemeester Cortenstraat) en de Majellastraat lag vroeger de Sint Gerardusschool. Thans bevindt zich daar de A en P supermarkt. 's Winters huurden we, ook in die jaren reeds, het achter de school gelegen gymnastieklokaal voor zaaltrainingen. We hadden 44 jeugdleden en als er op die training 3 ontbraken baalden we vanwege de slechte opkomst. Voor de helft bestond de training uit gymnastiekoefeningen met matten, wandrek, kast enz.; de andere helft werd gevuld met baloefeningen, bijv. hooghouden, koppend hooghouden etc. Gedurende de winterstop waren er gewoonlijk een tiental zaaltrainingen op zaterdagmiddag van 2 tot 3 en van 3 tot 4. Aan het einde van de cyclus werden tijdens een feestelijke middag diploma's uitgereikt. Die gezellige bijeenkomst begon meestal met een filmvoorstelling en aan het slot van dat gebeuren hadden we vaak een prominente voetballer gestrikt voor de diploma-uitreiking. Onze eerste eregast was Istvan Mraz, toen spits bij MVV, een Tsjechoslowaakse speler. Ook Simon Tahamata is al eens onze belangrijke gast geweest evenals Giel Haenen, Jo Bonfrère, Dick Nanninga en Johan Dijkstra. In latere jaren hebben we nog van

vele locaties gebruik gemaakt voor de zaaltraining: op het Sint Petrusbandenplein, aan de Kloosterstraat, de zalen in Vijverdal, zalen van het Jeanne d'Arclyceum en het Eurocollege en niet te vergeten onze onvolprezen sporthal Keer.

Spelers hoefden alleen maar voor voetbalschoenen en een broekje te zorgen. De vereniging nam de shirts voor haar rekening. De voetbalkousen? Een allegaartje. Nieuwe leden droegen vaker gewone sokken, omdat de ouders voetbalkousen in eerste instantie te prijzig vonden. Ook waren er nieuwkomers die ooit elders gevoetbald hadden en van die club groene of blauwe kousen meebrachten. Het merendeel had roodwitte kousen, een gedeelte helemaal rood met een witte boord, anderen rood-wit gestreept. Toen we een stuk of zes elftallen kregen, werden de tricots een probleem, want we hadden toentertijd 3 stellen in koffertjes. Dat betekende dat op een zaterdagmiddag ieder shirt normaliter 2 keer gebruikt werd. Het budget van de club kreeg ook een flinke optater door de jeugd, omdat de 2 seniorenelftallen, zeg 40 leden, bij de oprichting van de jeugd in feite die shirts voor hun rekening moesten nemen.

In die tijd behoorde Scharn tot de gemeente Heer, die ons altijd erg terwille is geweest. Zo gaven ze jaarlijks voor ieder jeugdlid subsidie, ik meen fl. 12,50. Er moest wel bij de aanvraag een lijst met de namen, adressen en geboortedata van de spelertjes gevoegd worden. We hadden bij Scharn een zeer ijverige administrateur, die keurig op tijd die opgave met gegevens instuurde. Op zeker moment kreeg deze ijverige administrateur een telefoontje van de gemeentesecretaris, wiens zoon ook bij ons voetbalde, dat de subsidie was toegekend en overgemaakt zou worden, maar..... dat er in het vervolg geen namen van spelers ingediend mochten worden die reeds lang geen lid meer waren.

In die beginperiode zijn we ook gaan meedoen aan ons eerste toernooi, bij DBSV dat toen haar terrein had bij het Heugemerveld, ongeveer waar nu het MECC ligt. Het was een groot toernooi, dat goed georganiseerd was. We moesten 2 of 3 wedstrijden spelen, die we alle verloren. Toch kregen we daar de smaak te pakken, want sindsdien vond Berry Sleijnen dat ook wij toernooien moesten organiseren. Dat is er op dat oude veld niet van gekomen, maar later zoveel te meer. Toch is er op dat oorspronkelijke veld aan de Laan in den Drink ooit, in 1965, een toernooi geweest en wel van Heer dat gevraagd had of ze ter gelegenheid daarvan ons terrein mochten gebruiken, vermoedelijk vanwege de grootte van hun toernooi. Daarom waarschijnlijk werden wij uitgenodigd en omdat we het seizoen daarop voor het eerst aan de B-competitie (12-15) zouden gaan meedoen, besloten we in te schrijven om ervaring op te doen. Het werd een spel van kat en muis. Onze jongens, pas 12 of bijna 12, moesten opboksen tegen reuzen (Lindenheuvel) van 15. Als de reuzen uithaalden om te schieten, kropen onze dwergen in de loopgraven. Slechts één speler, ongeveer de jongste ook nog, ging onvervaard de duels aan: Michel Mares. We verloren alle wedstrijden met grote cijfers, maar we ontvingen wel de sportiviteitsprijs. Ik denk dat de toernooileiding van Heer zo de pil heeft willen vergulden.

Na die slechte generale repetitie bij Heer begonnen we met vrij weinig zelfvertrouwen aan de competitie, omdat we al een paar stevige opzanikers hadden moeten incasseren. We waren ingedeeld buiten Maastricht met clubs als Eijsden, RKHSV, SCG, SVME en behaalden toch nog 6 punten. In dat gebied zijn we jarenlang blijven spelen en we leerden snel. Het tweede jaar eindigden we al, samen met SVME, bovenaan. De beslissingswedstrijd verloren we echter. De resultaten in de aanvangsperiode waren niet florissant, we kregen er vaker meer dan 10 om de oren. Er zat zelfs een nederlaag met 21-1 tussen. Je kunt je dus indenken wat een sensatie het was, toen we met ons destijds hoogste jeugdelftal door een goal van Gène Brouwers in de laatste minuut met 2-1 van MVV wonnen.

Berry Sleijpen was rond 1966 de eerste leider die erin slaagde een kampioenselftal af te leveren. Met B3 behaalde hij, na een seizoen felle strijd met VNB, waarbij we in Borgharen zelfs bedreigd zijn, de titel.

Toen al begon de tendens gestalte te krijgen om speciale attracties voor de jeugd te organiseren, hetgeen tegenwoordig regel is. We kienden uit welke clubs evenveel elftallen als Scharn hadden en in precies dezelfde leeftijdscategorie. Dat waren er 3: Groene Ster uit Heerlerheide, De Kraaien uit Sittard, nu heet die club gewoon Sittard, en Leunen uit Venray. Wij namen met alle drie contact op en vroegen om een uitwisselingsprogramma. Wij zouden bij hen spelen met onze elftallen, zij bij ons. Met Leunen kwam dat rond. Wij gingen met de bus naar Venray, een tijdje later is Leunen naar Heer gekomen. Dat was een leuke ervaring. We hadden een B2 dat, vrijwel wekelijks, met grote cijfers een pak slaag kreeg. We leerden ze de buitenspelval toe te passen, zodat in ieder geval de score enigszins dragelijk bleef. Het B2 van Leunen was kennelijk ook geen sterrenploeg, want ons B2 behaalde daar een klinkende overwinning o.m. door 3 goals van Marcel Merken. Dat was een flinke opsteker voor de ploeg, die in de competitie amper succes geboekt had. De aspiranten gingen in diezelfde periode naar Bocholtz voor een soortgelijk programma.

Ook in die tijd waren er regiowedstrijden waar jonge getalenteerde spelers de kans geboden werd zich in de kijker te spelen. Ondanks dat we een beginnende jeugd afdeling hadden, stuurden we toch jongens naar die selectie en een van onze spelers, Bennie Prevoo, haalde via het Regio-V-team de Limburgse selectie en vandaar met nog een andere Limburgse jongen de nationale selectie voor spelers onder 15 jaar. We waren er trots op dat wij als klein clubje een speler voor het Nederlands jeugdelftal mochten leveren. Zijn vader vond echter dat zijn schoolprestaties onder de maat bleven en maakte zijn uitverkiezing ongedaan. Hoe is het verder met Bennie gegaan? Hij kwam terecht bij een club in het betaald voetbal. Bennie was een vechter. Als je hem voorbij was, kwam je hem nog 3 maal tegen eer je hem gepasseerd had. Hij was geen technische speler, maar een terriër. Uiteindelijk heeft hij het niet gehaald, omdat hij niet iemand was die met veel ellebogenwerk zichzelf, kost wat kost, op de voorgrond wou plaatsen. Hij was te bescheiden.

*Onze bijna-international
Bennie Prevoo en zijn makkers,
Staand vlnr: Nico
Paulussen, Hub Goessen,
John Roebroeks, Bert
Pieters, Henny Narings,
Werner Reuvers.
Zittend vlnr: Frans Krans,
Frans Pluymaekers,
Erik Heuberger, Theo
Heunen, Ben Prevoo*

Overigens was die andere Limburgse jongen in het Nederlands jeugdelftal een speler van Fortuna. Hij heette Rob van Barneveld en wordt m.i. het seizoen 2001/2002 trainer van Scharn.

De gemeente Heer zag dat Scharn begon op te bloeien en beloofde ons een nieuw complex aan de Akersteenweg, hoek Oude Molenweg. We moesten wel

weg van ons oude terrein, omdat de gemeente die grond nodig had voor de bouw van een MAVO-school en de aanleg van het zwembad. Als overbrugging, om ons uit de nood te helpen, kregen we zolang een veld van het Geusseltcomplex in het Wittevrouwenveld in gebruik. Het kostte ons leden. Men vond het te ver. We liepen daar enigszins verloren rond, er was geen binding. We hadden noch eigen kleedlokalen, noch een eigen kantine. We waren dan ook zeer verheugd toen onze nieuwe accommodatie gereed was. Vooral omdat we voor het eerst in ons bestaan een echte kantine bezaten, maar die was wel de helft kleiner dan de huidige. Ook hier hadden we maar één veld, het hoofdterrein. Daarop moesten alle wedstrijden van jeugd en senioren gespeeld worden en bovendien werden daar ook de trainingen gegeven. Jean Maas, bestuurslid, jeugdleider en terreinknecht, de vader van Roger, was het die het z.g. pupillenveld in orde ging maken. En dat veld werd vervolgens, behalve voor trainingen ook benut voor vriendschappelijke ontmoetingen, voor de wedstrijden van de aspirant-elftallen en bovenal voor de toernooien, dan werd het zelfs door A-elftallen gebruikt. Daardoor werd het hoofdterrein, dat ondanks de aanleg door een gespecialiseerd bedrijf, toch al niet veel kon hebben, ontlast.

Nu kwam de toeloop van nieuwe leden pas goed op gang, omdat er eerst achter de huizen aan de overkant van de Akersteenweg een compleet nieuwe wijk gebouwd werd. Ook de bouw van Eijldergaard heeft ons niet onberoerd gelaten en tenslotte en vooral de aanleg van de wijk "Kierdersträötsje" rond Bemelerweg en Keerderstraat. Wij hadden de ruimte en als we weer eens uit ons jasje dreigden te groeien, werd er weer een noodverband aangelegd: nieuwe terrein 1 (1970), nieuwe terrein 2, oftewel nieuwste terrein (1994). Eigenlijk zijn we altijd wat stiefmoederlijk behandeld. Met smart wachten we dan ook op de realisatie van een sportpark met voorzieningen de grootste voetbalvereniging van Maastricht en omstreken waardig. Wellicht een idee voor de gemeente als cadeau (verrassing) bij ons jubileum.

Onze jeugdafdeling groeide snel, al gauw kwam er dus een schreeuwend tekort aan jeugdleiders, liefst gediplomeerd, want Maastricht, waar we na de annexatie bij zouden horen, hield ook rekening met het aantal bevoegde leiders. Dat besloot men in Scharn eens effectief aan te pakken. Velen gaven zich op voor de jeugdleidercursus, zodat de KNVB een aparte opleiding voor Scharn startte in de sporthal van Huize Sint Joseph. Het jaar erop, 1970, behaalden maar liefst 26 leden het diploma en kon de vereniging voor jaren vooruit. Toen de annexatie een feit werd, hadden we 37 gediplomeerde jeugdleiders.

Toen we met onze jeugdafdeling begonnen waren er leiders, er was geen leiding. Daarmee willen we aangeven dat er geen jeugdbestuur was. Overleg vond plaats langs de lijn en via de telefoon. Er was één aanspreekpunt: de hoofdjeugdleider. Die was niet gekozen, maar iemand moest contactpersoon zijn voor bestuur, ouders, spelers vanzelfsprekend, regio, andere clubs, sportkeuring e.a. Meer was er ook niet nodig, het was te overzien. Vergaderingen waren er amper. Dat wil niet zeggen dat de taak van de hoofdjeugdleider een makkie was. Hoe hoger het ledental groeide, des te moeilijker het werd. In feite stond hij alleen voor de organisatie. Hij moest communicatief zijn en bereikbaar. Hij moest goed op de hoogte blijven van hetgeen er speelde. Door de week kon hij het beste een kwartier voor het einde van de trainingen aanwezig zijn. Hij kon dan het overzicht behouden, de stemming peilen, even overleggen met leiders, afmeldingen of blessures meepikken en vooral de niet-afmeldingen. Bleef hij een half uurtje dan had hij het einde van de eerste reeks trainingen en het begin van de volgende serie meegemaakt. Hij was dus bijgepraat. Zaterdag behoorde hij eigenlijk de hele dag op het complex aanwezig te zijn. Hij kon dan alle thuiswedstrijden deels zien en was present bij het vertrek en de terugkomst van de uit spelende ploegen. Dan kreeg hij de problemen te horen, kon bemiddelen, temperen, aanmoedigen, regelen, of zwijgen. Kwam een jeugdlid regelmatig zonder afmelden niet opdagen, dan stelde hij, of liefst de betreffen-

de jeugdleider, zich in verbinding met de ouders. Meestal was er niets aan de hand: laksheid, luiheid, puberteit, vergeetachtigheid, maar er waren ook serieuze problemen: financiële zorgen, gezinsproblemen, ruzies, slechte schoolprestaties, zelfs jeugdcriminaliteit en dan moest de (hoofd)jeugdleider als een schaakmeester meedenken over een oplossing. Henk Aarts, Joop Guldemeester, John Hermans, Jean van Hooren, Arno Kuppen, Willem Notermans, Goswin Steijns, Ton Vernooij hebben zo moeten werken.

Aan Goswin Steijns komt de eer toe dat hij heeft doorgezet dat er een jeugd-bestuur kwam. Voorheen was dat ook wel eens geprobeerd, maar dan zei men: "Het gaat toch goed". Sinds 1994 bestaat de jeugdcommissie. Dat was nodig, want het was niet meer overzichtelijk. We waren te groot gegroeid. Maar omdat het zolang, zonder uitgebreide organisatie, toch redelijk had gelopen, hoewel dat overbelasting heeft betekend voor degenen die het moesten runnen, rees er verzet. Ten onrechte. Wie heel eerlijk de toename van het aantal teams in de loop der jaren bekijkt, in 1969 9 elftallen, in 1975 16 elftallen, in 1981 12 elftallen, in 1987 13 teams, in 1993 16, 1995 20, 1997 26, 1999 33, nu 35 zal moeten toegeven: dit moest! Vooral de laatste jaren is de groei spectaculair.

De mening van onze meeste jeugdleiders is dat ze het belangrijk vinden dat de jeugd een hobby heeft, een prettige invulling van hun vrije tijd. Bovendien is sport een gezonde ontspanning. Het merkwaardige feit doet zich voor dat in het Maastrichtse vooral voetbal beoefend wordt. Het blijft evenwel een middel, geen doel, een schakel in de groei naar volwassenheid. Wij vinden dat onze taak zich dan ook niet beperkt tot het voetbalveld. Enerzijds proberen wij aangepaste, verantwoorde trainingen te geven, anderzijds achten we ook gezelligheid en een fijne sfeer van gewicht. Daarvoor heeft de jeugdleiding in de tientallen jaren van ons bestaan vele evenementen georganiseerd, om het lekkerder te maken, aangenaam te kruiden: ballonwedstrijden, bezoek ijshockeywedstrijden, bezoek aan de zesdaagse, bowlen, carnavalsmiddagen, dropping, filmvoorstellingen, jeugdkampen, kienen, mens-erger-je-niet-kampioenschappen, mountainbiketochten, open dagen, oriëntatietochten, ouderavonden, paaseieren rapen, reizen, Sinterklaasfeest, spelregeltoernooien, sponsorlopen, strafschoppencompetitie, tafeltennistoernooien, uitwisselingsprogramma's, zaalvoetbaltoernooien, zwemmiddagen, zomaar een greep.

Scharn verheugt zich daardoor in een nog steeds groeiende populariteit. Daar word je iets geboden. "Wie gewoon gezellig tegen een balletje wil trappen", kan bij ons terecht en momenteel speelt zelfs de KNVB hierop in door de organisatie van recreatieve competities. Na een half jaar wordt bekeken of je niet te veel gewonnen of verloren hebt en wordt heringedeeld. De meeste van onze teams spelen in zo'n afdeling. Maar als je instelling is: "Ik ga ervoor, ik wil eruit halen wat erin zit, ik moet prestaties leveren", die kan evenzeer bij ons aan zijn trekken komen. Ons hoogste A- en B-team spelen landelijk 3e divisie en vinden veel van hun tegenstanders in Noord-Brabant en Gelderland. Slechts enkele Limburgse clubs kunnen dat niveau aan; in Maastricht zijn wij, buiten MVV, de enige vereniging die op deze hoogte acteert. Ons C1 speelt interregionaal, hetgeen wil zeggen dat er in heel Limburg wedstrijden gespeeld moeten worden. Ook dat is wervend. De prestaties schuwen wij evenmin, getuige de vele kampioenen in de loop der tijden. Om actueel te blijven, geef ik een opsomming van de laatste 5 jaren: 1997 D1-E1-E3-F5, 1998 B2-D3-E3, 1999 B20-D1-D2-D3-E1-E4 en F5, 2000 C3-C5-D1-D2-E1-E2-E3-E5-F1 en F6, 2001 tot dusver C5-D1-D2 en F4. Voorwaar een indrukwekkend aantal.

De leeftijdscategorieën veranderden ook. In 1968 kwam er C-jeugd, dat was tot dan de groep 10-12-jarigen, maar nu werd de leeftijd 13 jaar. Nog later bestond de C-categorie uit 13- en 14-jarigen. De aspiranten gingen nu D heten en toen de 8-10-jarigen ook mee mochten doen, werd dat E. Jaren later (1983) kwam F, de leeftijd van 6-8 jaar. Nu zijn dat zeventallen, doch in de beginperiode waren ook de E- en F-teams elftallen, tenminste in de regio V. Tijdens een

Scharntoernooi kwam KVC Oranje uit Kerkrade met 2 F-zeventallen, terwijl er bij ons nog met elftallen gespeeld werd. We hebben de beide zeventallen maar omgetoverd in één elftal. Tenslotte zijn er nog in 1990 de Mini F's bijgekomen, de categorie ca. 4 - 6 jarigen. De "pamperboys", zoals Jean Matthieu ze noemde. En daarmee zal denkkelijk de grens wel bereikt zijn.

Ieder jaar heb je wel een, of een paar goede voetballers. Eind jaren '60 begon bij ons een zeer sterke groep zich te manifesteren met Jos Gorissen, Frans van der Meijs, John Sarneel en Rémy Wolfs, een formatie die in de D-klasse vrijwel geen wedstrijd verloor. Tot dan hadden we met onze hoogste elftallen in lagere afdelingen buiten Maastricht gevoetbald, maar met deze combinatie durfden we het voor het eerst aan te kiezen voor indeling in de hoogste klasse. In dit geval de C1-klasse. Daar werd het beste voetbal gespeeld en kon je dus het meeste opsteken. Het liep redelijk goed met die ploeg, waarin ook nog Martin Custers, Mattie Habets, Jan Janssen en Ralf Notermans zaten. Daarom waagden we het er ook op om die ploeg het Walhalla te laten betreden: De B1 en A1-klasse. Die moed werd zowel in de B1-klasse als in de A1-klasse bekroond met een kampioenschap. Dat zijn geweldige herinneringen, hoewel..... in de B1-klasse was RKVVL de enige nog overgebleven concurrent. Toen ze in Scharn op bezoek kwamen, stond er redelijk veel publiek. Allemaal verheugden we ons in de successen van ons team. Jan Janssen, onze pijlsnelle, levensgevaarlijke spits, liep tijdens dit duel een dubbele beenbreuk op. Ik kan me dat schrikmoment nog levendig voor de geest halen. Jan heeft toch het eerste gehaald en daar in 1984 mede de promotie naar de 3e klas bewerkstelligt. Maar de vraag rijst in hoeverre deze blessure zijn voetbalcarrière beïnvloed heeft.

Sedertdien hebben wij ons zo veel mogelijk in de hoogste klassen laten plaatsen, met wisselend succes. Onze spelers hebben daar een hoop geleerd, maar het had ook nadelen. Toen we met onze jeugdafdeling uit de startblokken kwamen, werd daar door andere clubs enigszins meesmuilend over gedaan. Verenigingen als MKC, Rapid en RKVVL hadden een reuzenjeugd vergeleken bij de onze. Ons B1 moest tegen hun B2 en in ontmoetingen voor de Bisschopsbeker werden we hooghartig weggespeeld. Nu kwam dus de tijd, waarin we gelijkwaardig de degens konden kruisen. Vandaag de dag is het zover dat we bij een aantal verenigingen zowaar met ons B2 tegen hun B1 uitkomen. " 't Kan verkeren". Uitstekende voetballers waren Jean Sondeijker, Gert-Jan Schreuder, Marco Geurtjens, Roel Wiche, Ralph Kockelkoren, Raymond Paulussen. We konden de meesten niet vasthouden, ofwel ze gingen studeren, ofwel iemand nam contact op om te onthullen dat er bij een andere "amateur"vereniging een zak geld wachtte. En hoeveel beloften in deze zijn nooit waargemaakt?

Voor de tweede maal kwam er een groep bovendien die zowel als B1, maar ook als A1 kampioen werd. Hier noteren we als opvallende spelers: Edwin Borro, Raymond v/d Boorn, Tim Cremers en Ben Koetsier. Ietwat weemoedig vragen we ons af, of we met ons vlaggenschip hoger zouden spelen, indien we erin geslaagd zouden zijn, al deze spelers te behouden. Het blijft filosoferen, we weten het niet..

Bij succesvolle voetballers moet de auteur natuurlijk ook niet vergeten prima trainers te noemen. Volgens de mening van die schrijver waren dat er 4: Leon Kaanen, alhoewel hij geen jeugdtrainer was, kon je vragen: "Het loopt niet bij de C1, wat zou ik eraan moeten doen?" En dan kwam hij. Een gemakkelijke anekdote in dit verband: toen hij weer eens een kijkje kwam nemen, dit keer bij de C2, was Boy flink geblesseerd. Leon zag dat en riep: "Boy wisselen!" Boy deed of hij bevroren was. Maar Leon achtte het onverantwoord hem door te laten spelen en wilde Boy in zijn eigen belang van het veld halen. Met 4 man is men er tenslotte in geslaagd hem van het terrein te dragen, terwijl hij schreeuwde: "Ik wil er niet uit, ik heb contributie betaald". De andere aansprekende trainers waren François Herben, Tjeu Seeverens en Gerard Hoenen.

En in eigen gelederen mogen we zeker Wiel Magnée niet passeren. Met gedrevenheid heeft hij jarenlang het beste van zichzelf gegeven en het is nog steeds niet op. Verbazingwekkend.

Een volgende coryfee is Edwin Schrijnemaekers en ook Roel Delnooz hoort misschien wel in dat rijtje thuis. En dan komen we zo langzamerhand bij de derde groep die titels veroverd heeft en die we gelukkig behoorlijk intact hebben kunnen houden. Ze hebben al een paar keer tevergeefs op de deur van de tweede klas geklopt, "ze" zijn: Marc Coenen, Jeroen Evelein, Micha Frissen, Folco Geerdink, Tarik Iplik, Robert Mingels, Flip van Ooij, Dave Seuren, Roel Spronken, Giel Steffens, Erwin Weerts. Het zou ons bijzonder verheugen die groep weer compleet bij Scharn te zien en mee te beleven dat zij gezamenlijk die hindernis nemen. Wie weet? Het houdt niet op. Dave Hollanders, Joey Mak en Sisayo Luthuli zijn ook namen die we zeker niet moeten overslaan. Een van de Scharnleden die naar het betaald voetbal is overgegaan, vertrouwde me toe dat hij meer bij Scharn had geleerd als in de jeugd van die BVO. Zijn we dan zo goed? Natuurlijk blijken we namen vergeten te hebben. Sorry alvast.

*Scharn A1 kampioen 1996
Noël Olislagers en zijn team
Van jonge honden:
Marc Coenen, Jeroen
Evelein, Mischa Frissen,
Folco Geerdink, Tarik Iplik,
Arthur Kissels, Ralph
Nicolai, Flip van Ooij,
Dave Seuren, Roel
Sproncken, Giel Steffens,
Erwin Weerts.*

Wat hebben we de laatste tijd nog gepresteerd? B1 heeft een jaar landelijk in de 2e divisie gespeeld, doch dat bleek echt te zwaar. Wel was B1 in 1997 voor het eerst in de geschiedenis finalist in het toernooi om de Bisschopsbeker. Zowel C1 als B1 hebben beide een keer gezegevierd in het altijd sterke bezette internationaal zaalvoetbaltoernooi te Bocholtz. Tenslotte wonnen D1 en E1 het afgelopen seizoen de KNVB-beker in Stramproy. Er is in Scharn dus altijd wel iets te beleven. Dat is misschien de reden dat Armond Hofman en Robin Daniëls altijd op het veld te vinden waren.

Kostte de jeugdafdeling, vooral in het begin, veel geld, daartegenover staat dat ze ook nooit te beroerd geweest is om het laatste te vullen, toen niet en nu niet. Ik breng in herinnering: het bewaken van de fietsenstalling op de terreinen Huize St. Joseph tijdens de Margratentocht, toentertijd een wandeltocht met meer dan 10.000 deelnemers; de verkoop van anjerloten; in 1984 op initiatief van Tjeu Seeverens een sponsorloop voor de bouw en inrichting van het jeugdhome, het bracht duizenden guldens op. Herinner je Ria Habets liep 10 km begeleid door John Schrijnemaekers vergezeld van zijn ingenieuze harmonica; de overschotten in de tijd dat onze toernooien een bezetting van 150 à 200 teams kenden; in 1990 op voorstel van John Hermans een tweede sponsorocht door Jean Petri, Jean Royen en Willy Seuren; aparte jeugdsponsoring

door Heer Promotion, bakkerij Geelen-Pachen en friture Sjekke; de ballenactie in 1970 in het café bij Bèr Heijnen; de reinigingsploeg op de kerstmarkt in Valkenburg; het inzamelen van persilemmertjes; de lotto; de verkoop van loten voor de Grote Clubactie; het bemannen van signaleringsposten tijdens de Heuvellandmarathon, ook voor de vuist weg.

Enige opmerkelijke notities. De telefoon rinkelde bij de hoofdjeugdleader. "Met mevrouw.....ik wilde de tweeling afmelden bij de voetbalclub". "Zoouo!?" "Ja ziet u, op zaterdagmorgen hebben ze pianoles en dat vind ik voor hun ontwikkeling belangrijker dan voetballen". "O!". Eigenlijk ben ik benieuwd wat de onderhavige tweeling er toentertijd zelf van gevonden heeft.

"Jongen, ik heb je afgelopen zaterdag gemist bij de wedstrijd?" "Ja, maar het regende toch". Na lang nadenken moest de jeugdleader toegeven dat er die zaterdag inderdaad een paar druppels gevallen waren.

"Hé, je was er zaterdag niet". "Nee mijnheer, dat klopt, ik had een partijtje". "Dat "partijtje" had je ook hier kunnen hebben". Onbegrip in de ogen van het desbetreffende jeugdlid.

Deze historische feitjes schetsen enigermate de mentaliteit en de afkomst van ons toenmalige jeugd. Over het algemeen kinderen van hoofdarbeiders: Leidinggevend, ambtenaren, middenstanders; letwat beschermd opgevoed, geen vechters, maar mooi-weer voetballers. "Salonvoetballer", noemden we hen, technisch vrij aardig onderlegd, maar we delfden meestal het onderspit tegen clubs die de mouwen opstroopten en de beuk erin zetten, dan werden onze spelers bang en trokken terug. We legden het af tegen verenigingen als Maastrichtse Boys, Standaard of Willem I. Maar tegen team die oogstrelend voetbal demonstreerden zoals MKC, Rapid of RKVVL kwamen we behoorlijk uit de verf. Nu is de populatie veel meer gemêleerd en hebben we een mix uit alle lagen van de bevolking, ofschoon je dat kwetsbare nog altijd een beetje kunt merken.

Een apart verhaal vormen de ontmoetingen tegen onze zustervereniging Heer. In die wedstrijden spelen "mysterieuze krachten in de sport", zoals een bekend sportjournalist ooit schreef. We hebben het meegemaakt dat ons team koploper was en het Heer-team onderaan stond en toch verloren we. Ook het omgekeerde is gebeurd. We hadden een lager D-team dat in de competitie tijdens het seizoen tegen Heer 2x stevig verloren had. Tijdens een toernooi bij Willem I waren beide ploegen in dezelfde poule ingedeeld. Onze jongens zonk de moed in de schoenen, toen ze dat vernamen. We pepten ze natuurlijk zo goed mogelijk op, maar ja.... In de eerste minuut scoorden de onzen 1-0 en voor de rest hebben ze 19 minuten met de rug tegen de muur gestaan, maar paal, lat, keeper, geluk en magie redden de overwinning. De overige wedstrijden verloren ze allemaal, maar van Heer hadden ze gewonnen. Wat is dat? Jaloezie, rancune, rivaliteit? We weten het niet.

Al een paar maal is het woord "toernooien" gevallen en als er ooit iets wortel heeft geschoten in onze vereniging dan zijn het wel toernooien. We waren pas op de locatie Akersteenweg/Oude Molenweg gearriveerd of we begonnen met de organisatie van ons eerste toernooi: nu meer dan 30 jaar geleden. We startten met 2 toernooien voor B (12-15 jaar) en eentje voor C (10-12 jaar) op zaterdag en zondag. Voor het toernooi op zondag moesten we speciaal toestemming vragen bij de NKS, want we wilden vóór 12 uur beginnen en dan hoorden de mensen in de kerk te zitten. We nodigden clubs in de omgeving (regio V) uit en soms ook al eens een vereniging uit regio III Geleen,/Sittard of regio IV Heerlen/Kerkrade, maar gewoonlijk hadden we dan een of andere relatie met zo'n club. We probeerden rekening te houden met de sterkte van de ploegen, zodat er geen afslachtingen plaatsvonden. Het omkleden gebeurde vanwege onze veel te kleine accommodatie, we hadden in die tijd maar 2 kleedlokalen, in een legertent van de Afcant of een grote tent van de verkennerij. Na een paar jaar kregen we van de vroegere gemeente Heer, op ons verzoek, een paar wisselbekers cadeau en jarenlang waren dat begeerde trofeeën. Jaarlijks wer-

den de laatste winnaars in de beker gegraveerd en moest die winnaar de cup terugbrengen en liefst verdedigen. Soms kwam die club het jaar daarop niet, omdat ze geen elftal meer van die categorie hadden, geen zin, verplichtingen elders en dan was het een hele heisa om die beker weer in Scharn te krijgen. Op een keer zaten er andere mensen in de toernooileiding en bleek niet vastgelegd wie die bekercups de laatste keer had veroverd. Na veel vijven en zessen kwam de ene boven water in Bocholtz, de andere in Zonhoven, maar toen moesten ze nog gehaald worden. Op een jeugdleververgadering werd daarna besloten dat tijdens het volgende toernooi de winnaar, naast de eerste prijs, tevens definitief de wisselbeker in bezit zou krijgen. Dus ergens in Nederland staan de bekercups van de voormalige gemeente Heer.

Omdat we geen geluidsinstallatie hadden, moesten we die huren. Er was 's nachts geen toezicht en daarom boden enkele B-spelers aan op te komen letten. Midden in de nacht hoorde Joop Guldemeester zijn zoon Jaap door de microfoon, schallend in de nachtelijke stilte, de wedstrijden aankondigen. Joop is toen naar het Scharnterrein gesprut en..... sinds 1968 hebben velen zich beziggehouden met de organisatie van de Scharntoernooien. In onze herinnering zitten: Henk Aarts, Joop Guldemeester, John Hermans, Jean van Hooren, Arno Kuppen, Eric Matthieu, Ger Nievelstein, Willem Notermans, Anita Sougnez, Goswin Steijns, Gerard Thiessen en Ton Vernooij (Ton Toernooi zoals Eric Matthieu hem noemde). Heel wat clubs uit binnen- en buitenland waren in die tijd deelnemer, soms jaren achtereen. Behalve de noordelijke provincies en Flevoland was heel Nederland vertegenwoordigd: BWO, Delft, De Spartaan, DWS, Eldenia, Hercules, Hierden, HSC '21, L. en S., Merwede, Victoria '28, Vosta, Wilhelmus, Yerseke, put ik uit mijn geheugen. Heel veel Brabantse verenigingen. Heel Noord-Brabant en Limburg worden vertegenwoordigd aangeschreven. Voor het gemak som ik de Brabantse clubs op die zich voor ons toernooi in 2001 hebben opgegeven: Best vooruit, DOSL, ESV, Gilze, Helmond, Hoeven, Maaskantse Boys, Nijnsel, SBC, Sparta'25, Sterksel, UNA, VCO, Were Di, Zundert en als we uiteindelijk in Limburg belanden is het moeilijker een vereniging op te noemen die nog nooit bij ons geweest is, als omgekeerd. Ook buitenlandse clubs deden mee, vooral uit België, Duitsland en Groot-Brittannië, hier zijn Zonhoven VV en Sheffield United opvallende namen.

In het verleden mochten er bij de aspiranten en pupillen geen finales verspeeld worden. We beslisten zo'n toernooi dan via strafschoppen, dat heeft zeeën van tijd gekost, maar zeeën van waterlanders opgeleverd.

In 1985 zijn we op initiatief van Tjeu Seeverens, onze toenmalige jeugdtrainer, die vol ideeën zat met onze internationale toernooien begonnen. In eerste instantie UEFA-toernooien, de leeftijdscategorie van 16-20 jaar (A-spelers en jonge senioren). In het kader van het 2000-jarig bestaan van de stad Tongeren konden we het eerste jaar teams uit verre landen goedkoop binnenhalen, het kostte alleen de rit Tongeren-Scharn v.v. per bus. De eerste vier jaar bestond het deelnemersveld steeds uit 8 clubs, in 1989 bij de laatste editie waren dat er 12. De clubs die toentertijd één of meer keer hebben meegedaan waren; uit België: FC Antwerp, FC Brugge, KV Mechelen, Standard Liège, SK Tongeren, Sint Truiden en Waregem; uit Canada: Saint Albert Cosmopolitan; uit Duitsland: Alemannia Aachen en Rot Weiss Essen; uit Finland: FC Pallo Lirhsa; uit Luxemburg: Jeunesse d'Esch en tot slot uit Nederland: Cambuur, Excelsior, Haarlem, Heer, MVV, PSV, Roda JC, Scharn en Telstar. Winnaars waren achtereenvolgens: KV Mechelen, PSV, weer KV Mechelen, Haarlem en Alemannia Aachen. Daar bij het laatste toernooi van deze serie 12 clubs meedongen, smeerden we de wedstrijden uit over 2 dagen. Dit hield in dat we voor een aantal verenigingen onderdak moesten regelen. Een aspirant-bestuurslid was een groot aantal sponsors en adverteerders nagegaan en op grond van hun toezeggingen dachten we dat we het financieel zouden rooien. Maar toen het op incasseren aankwam, lieten zowel onze contactman als de begunstigers verstek gaan. Einde internationaal toernooi.

Doch er waren mensen die er heimwee naar bleken te hebben en op initiatief van een van hen, Huub Coninx, is in 1995 de draad weer opgenomen. Dit maal met B-teams, 14-17 jaar, en dan ook de absolute top. De kenners, de mensen met een fijne neus voor kwaliteit, kwamen er derhalve in groten getale op af. Ik geloof niet dat ik ons complex ooit voller heb gezien. Lees en geniet mee! Uit België: KRC Genk, Germinal Beerschot, KV Mechelen en Standard Liège; uit Duitsland: VfL Bochum, Borussia Dortmund, 1e FC Köln, Bayer Leverkusen en Borussia Mönchengladbach; uit Luxemburg: Spora, uit Polen: Hutnik Krakow en om te beëindigen vanuit Nederland: AFC Ajax, Feijenoord, Fortuna, MVV, Roda JC, Scharn en VVV. Tot groot genoegen van het publiek zegevierde Ajax de eerste keer. Toen Ajax het jaar daarop in de halve finales verdiend door 1e FC Köln werd verslagen, liep de helft van het publiek teleurgesteld van het veld. Kennelijk kwam men toch voor Ajax. Dat Feijenoord vervolgens de finale won, hebben velen niet eens meer meegekregen. In 1997 was Ajax er voor de eerste en enige keer niet bij, maar of een en ander met elkaar verband hield, hebben we niet kunnen vaststellen. KV Mechelen won, tot op heden de enige buitenlandse winnaar. Het jaar daarna hadden we 10 ploegen, derhalve, i.v.m. tijdgebrek, geen kruisfinales. We kregen de gedroomde finale AFC Ajax-KV Mechelen. Ajax heette de winnaar, zo ook in 1999 en 2000. De grootste winnaar heette Henkie, onze dolenthousiaste supporter, die al 2 of 3 eerste prijzen van Ajax als cadeau in zijn prijzenkast heeft staan. Een genereus gebaar. Trouwens de leiding van Ajax heeft ons toevertrouwd dat Henkie een van de redenen is, waarom Ajax ieder jaar weer present is.

Die toernooien, vooral het internationaal B-toernooi, zijn pure propaganda voor de voetbalsport, maar eveneens voor onze vereniging. Elk jaar komen er jongens van andere clubs bij Scharn voetballen o.m. vanwege dat toernooi. Je droomt er toch allemaal van om tegen een profclub te mogen spelen en dan misschien de winnende goal te kunnen scoren.

Hoe hebben we gefeest in al die jaren? Toen Scharn 30 jaar bestond in 1981 hebben onze jeugdelftallen tegen RKVVM (9 teams) en SCG (2 teams) gespeeld en kregen ze een sleutelhanger als aandenken.

In 1987 bestond de jeugd afdeling 25 jaar. Hier volgt het feestprogramma: 10.00-12.00 uur: tienkamp voor de B t/m F-jeugd, de A-spelers zijn spelbegeleiders en vormen de jury. 12.30-13.30 uur: koffietafel in de feesttent voor jeugdspelers en jeugdleiders. 14.00-15.15: uur match A2 tegen de jeugdleiders. 15.00-16.00 uur: poppenkast voor de jongeren. 15.30-17.15 uur: A1 tegen het eerste elftal. 19.00-22.30: optreden van de gehele jeugd afdeling in de tent. 22.30-einde: disco voor de oudere jeugd.

En dan de Carnavalsfeesten. Naast de Sjarneere zijn op zeker ogenblik de Sjarneerkes opgericht. In het begin was het behelpen, want Ankie Kuppen heeft toen van papier de mutsen vervaardigd voor de "Raad van Ellef", maar door bedelen en giften kreeg men zo langzamerhand de uitrusting bij elkaar. De animators waren Jean Matthieu en Anita Sougnez, tegenwoordig is dat Jef Lahaye. De Sjarneerkes hebben tot nu toe een vijftiental prinsjes gehad, maar het is een zware opleiding, want slechts één van hen is erin geslaagd ook prins van de Sjarneere te worden: Roel Spronken. Het is een tijdje stil geweest, maar nu is er weer nieuw leven in geblazen.

Uiteindelijk is ons eerste jeugdlid, Mattie Hameleers, zelfs stadsprins van de Tempeleers in Maastricht geweest. Het vieren zit dus blijkbaar in onze genen.

Een andere activiteit, die niet genoeg genoemd kan worden, zijn de reizen. Wie ze allemaal meegemaakt zou hebben, is een volleerde globetrotter. De oudste herinnering hieraan is Denemarken (1972). Ik zie ons nog bij de poort van de Ceramique aan de Hoogbrugstraat staat te wachten, tot het hek openging om in de fabriekshal filterzakjes in doosjes te doen. Vele zaterdagmorgens in winter en lente. Als ik de naam "Melitta" zie staan, denk ik er nog wel eens aan. Mijn nagelriemen waren geregeld aan het bloeden. Op deze wijze werd bijge-

dragen in de kosten van de reis en konden ook kinderen van minder draagkrachtige ouders mee. De reis zelf naar Vivild en Grenaa rond de paasdagen was onvergetelijk. De gastvrijheid van de Denen en hun verzorging van onze inwendige mens waren ontroerend. Ondanks de taalproblemen hebben we er ons thuisgevoeld. We hebben er 2 woorden Deens aan overgehouden "tak" (bedankt) en "øl" (bier).

In 1974 gingen we naar Fulda. In de negentiger jaren is het reisbureau Harrie den Brok gesticht en dat resulteerde in excursies naar Milaan (1992), Parijs (1993), Oostenrijk (1995) weer Denemarken (1997) en Tsjechië (1999). Naast die meerdaagse reizen, meestal met één, of zelfs met 2 bussen, gingen we ook gedurende een weekend of één dag op stap, gewoonlijk voor toernooien: Reifferscheidt (1972), SVV Schiedam (1972), Amsterdam (1972), Hengelo (1984), Imgenbroich (1988), Mechelen (1988, Hechtel 1991), Siegen (1991), Keulen (1997), te veel om op te noemen.

Daartegenover stonden bezoeken bij ons uit binnen- en buitenland. We hebben Denen uit Kopenhagen en Duitsers uit Hamburg gehuisvest. In 1971 hebben we 150 man van HSC'21 uit Haaksbergen op bezoek gehad. En via allerlei kanalen zijn we tegenstander geweest voor ploegen uit België, Duitsland en Groot-Brittanië (Engeland, Schotland, Wales). Dankzij de internationalisering zijn er ook al gasten geweest uit Israël, Japan en de Verenigde Staten.

In 1989 verzorgden de internationals Jos Daerden en Simon Tahamata een training en Gerrie Mühren presenteerde in 1998 zijn voetbalclinic

Terug in de tijd....

Met Arno Kuppen, samen met Jean van Hooren, een van de organisatoren van de eerste jeugdkampen van de voetbalvereniging Scharn, blikken we terug in de tijd en krijgen we antwoord op vragen als wanneer, waar, voor wie, door wie, hoelang etc. etc.

Ja wanneer is het begonnen? Dat is al meer dan 30 jaar geleden, in 1970 om precies te zijn. We waren toen te gast bij de fam.Kleynen in Noorbeek, waar we onze tenten in een grote wei achter hun huis mochten opzetten. Het eerste jaar was dus een echt tentenkamp. De spelers sliepen in een grote legertent (via de pastoor van Wyckerveld gekregen) en de begeleiding alsmede de kooksters mevr.Thiessen en mej.Houben sliepen in verschillende bungalowtenten. Drie dolle dagen hebben we daar doorgebracht in Noorbeek, met als hoogtepunten de voetbalwedstrijd van onze C-spelers tegen Noorbeek B1 (5-1 winst), de avondwandeling van 1 uur op Belgisch grondgebied, die bijna 3 uur duurde, dankzij het perfecte richtingsgevoel van enkele jeugdleiders en het smokkel-douanespel in de kleine uurtjes gehouden in de bossen bij Noorbeek. Ook het optreden van onze FBI-man Bert In de Braekt staat nog helder op mijn netvlies. Hij kreeg midden in de nacht binnen enkele tellen de hele legertent leeg met de simpele vraag: "Wie moet er nog naar de WC?".

Het kamp Noorbeek betekende een prima begin van een reeks jeugdkampen bij VV Scharn en er moest natuurlijk het jaar daarna een nog kamp komen. En dat werd in 1971 het jeugdkamp in het noordlimburgse Leunen bij de fam.Litjens. Hier waren we met 34 B- en C-spelers, 9 jeugdleiders, 3 A-spelers als assistenten (Bert, Frans en Theo) en 5 geweldige kooksters (de dames Thiessen, Houben, Nols, Sarneel en Brouwers) zo'n zeven dagen te gast op hun boerderij. Het eerste jeugdkamp bij de boer was geboren.

We hadden er een slaatzolder, een keuken, aparte slaapgelegenheid voor de begeleiders, een grote wei om sport en spel te doen, kortom alles was voorhanden en alles mochten we zonder uitzondering gebruiken. Deelnemers van toen spreken nu nog met heel veel genoegen over dat kamp. Het was een hele klus om een programma in elkaar te steken voor maar liefst 7 dagen en dat 2x, want ook een regenprogramma stond klaar op de rol. Naast de gebruikelijke spelletjes hadden we o.a. de waterspelen in de bossen van Geysteren, de voetbalwedstrijden tegen Leunen B1 en C1, het bezoek aan het oorlogsmuseum in het nabij gelegen Overloon en de Kampioens motorcross in Venray op

het programma staan. Voor veel deelnemers was dit het beste jeugdkamp dat ze ooit bij VV Scharn hadden meegemaakt. Gelukkig zijn er van deze twee jeugdkampen nog enkele plakboeken bewaard gebleven en kunnen de liefhebbers terecht bij Arno Kuppen om deze naslagwerken eens goed te bekijken, want er staan prachtige foto's in van o.a. d'n Drum, Jean Matthieu, Jean van Hooren, de gebr.Thiessen en Guldemeester, Theo Heunen, Jan Janssen, Jack Moelands, Frans van der Meys, Jos Gordijn, Jan van Os, Mattie Habets en vele, vele anderen.

Menigeen zal zich dan ook beslist afvragen: "Waar zijn ze toch gebleven...."

Om het kamp in Noorbeek te financieren had men voor fl.500,- balpennen aan de man gebracht. Trouwens, er zijn vaker acties op touw gezet om een bijdrage in de kosten te realiseren. Latere kampen gingen o.m. naar Posterholt, Remersdaal en meer recentelijk naar Houthalen en Zutendaal. Als nieuwe organisatoren traden Jef Lahaye, Eric Matthieu en Gerard Thiessen naar voren.

Een kleine groep dreig ik te vergeten, de dames. We hebben steeds meisjes erbij gehad, weliswaar een klein percentage, maar daar zaten leuke speelsters tussen: de gezusters Heunen, Céline Lemaire, Miriam Monfrance, Desirée Nievelstein, Merel Philippart, Patricia Valcq. Eén van hen zou het initiatief moeten nemen om ze bij elkaar te houden of terug te halen. Het zou fijn zijn als uit dit aanbod ooit een volledig damesteam geput zou kunnen worden.

Ons clubnieuws lezen we op TV-gazet of op de website, dat is Scharn in de 21e eeuw. Ikzelf vind en vond de rubrieken verjaardagen en nieuwe leden in de Scharnkoerier erg waardevol, omdat in deze tijd van computer, telebankieren en world on line de persoonlijke aandacht voor de mensen in het gedrang dreigt te komen.

Dankzij de inspanningen van Goswin en zijn secondanten staat de jeugd er anno 2001 door de steun van Benoit Wesly en anderen keurig op met dezelfde shirts en trainingspakken die door vele sympathisanten belangeloos zijn geschonken. Klasse!

We hebben het voortdurend gehad over onze jeugd en bedoelen dan de jeugd die in 1962 door Giel Bemelmans is opgericht. Maar die jeugd heeft voorlopers gekend. De eerste jeugdafdeling is rond 1957 opgestart door Bèr Hounjet, qua lidmaatschap ons oudste lid. Hij kreeg assistentie van Ton Vernooij. Die jeugd heeft 2 jaar competitie gespeeld. Er was slechts één elftal, een B (12-15) en onze jeugdsectie telde een vijftiental leden.

Voor zover bekend ons eerste jeugdteam dat ooit competitie heeft gespeeld. Scharn B1 anno ca.1957.

Staan vlnr:

Tonnie Heidendal, Jean Heuts, Breur Lejeune, Guus Hermans, Jan Passage, Leo Timmer.

Zittend vlnr:

Willy Heuts, Harrie Huntjens, Harrie Pieters, Jean Thimister, Jan Rassin.

Het eerste jaar was een leerjaar, maar in het tweede jaar streden ze mee aan de top. Tenslotte misten ze op 1 punt het kampioenschap door in de laatste wedstrijd met 1-0 te verliezen tegen Sint Pieter. Het probleem was dat na verloop van tijd de helft van die jongens te oud werd en dus A-speler werd. Dispensatie werd vrijwel nooit verleend, zodat je dan de keus had: alles wordt A en wekelijks wordt de geslachtefferd of je houdt ermee op. Voor het laatste werd gekozen.

In 1960 werd een nieuwe poging gewaagd door Noël van Beneden en Guus Corten. Ze hebben met hun jongens wel vriendschappelijk wedstrijden gespeeld, maar waarschijnlijk niet aan de competitie meegedaan.

Een juichende Nico Mares na een voor Sittardia gescoord doelpunt. Achter Nico half zichtbaar, onze oud jeugd- en hoofd-trainer Francois Herben

Bij de oprichting van Scharm was er geen jeugdafdeling. Wel waren er jeugdspelers, die in de seniorenelftallen speelden. Zo nu en dan werden ze door Jef Willems, een oudere ervaren speler apart genomen om hen het een en ander bij te brengen. Dat betrof o.m.: Thallie Gerstel, Servé van den Heuvel, Jean Jaminon, Jean Loyson en.....Nico Mares. Ja zeker, de spits van Heer, MVV en PSV heeft ook in Scharm gevoetbald. We zijn hem gaan interviewen.

Nico Mares:

"Ik ben geboren aan de Veldstraat naast Meusen. Toen ik een jaar of 12 was, zijn we verhuisd naar de Keerderstraat. Mijn vader was mijnwerker. Nadat hij afgekeurd was, heeft hij, om toch iets om handen te hebben, het baantje van terreinknecht bij Scharm geaccepteerd. Eerst heb ik bij Heer gevoetbald, vervolgens ging ik naar Scharm, want daar zaten mijn vrienden Noël van Beneden, Servé van den Heuvel, Jean Jaminon en Jean Loyson. Ook aan het straatvoetbal deed ik mee. Ik zat in het toenmaals sterke team van Lombok in de Dampstraat met Hein Coumans en Pietsje Roosenbeek. Ik ben toch weer naar Heer teruggegaan en stond op mijn zestiende in het eerste. Ik heb daar vier jaar gespeeld. Toen werd ik geselecteerd voor een NKS-team (Nederlandse Katholieke Sportbond) om een wedstrijd in Linz, Oostenrijk te spelen. Ik was in wedstrijden tegen RBC en TOP, toen amateurclubs, opgevallen. Een begeleider van MVV, de heer De Beer, benaderde mij daarna, of ik niets voor een overgang voelde. Heer kreeg het toen gebruikelijke bedrag van fl. 3.000,- en ik speelde vijf jaar bij MVV met spelers als Harry Brüll, Chris Coenen, Pietsje van Dijk, Harrie Heijnen, Frans Körver, Estvan Mraz, Albert Ummels en Harrie Verdonschot. Ik heb bijvoorbeeld met MVV de openingsmatch van het Geusseltstadion gespeeld tegen 1e FC Köln. We verloren, tussen haakjes, met 7-1. Omdat ik altijd semi-prof ben gebleven, moest ik overdag werken. Ik heb vele jaren ondergronds in de Maurits gezeten en kreeg daarom vrijstelling van militaire dienst. Maar toen ik de mijn verliet, moest ik alsnog opkomen. Ik was een stuk ouder dan de meeste soldaten en toen ik geselecteerd werd voor het Nederlands militair elftal, had ik door mijn leeftijd overwicht op mijn teamgenoten. In het militair elftal heb ik in 1964 zes interlands gespeeld tegen België,

Duitsland, Griekenland en de USA. Jan Zwartkruis was toentertijd coach en ploeggenoten waren: Nico de Bree, Ruus Geestman, Piet Giesen, Thijs Libregts (de latere bondscoach), Heinz Stuy, en Lambert Verdonck. Achttien Maanden ben ik in dienst geweest. Na MVV heb ik drie jaar gespeeld voor Sittardia, waar ik samenspeelde met Willy Dullens, Sjr Gruisen, Pierre Kusters, Jan Notermans, Willy Quaedackers en Karel Stroucken. Ik ben ook in Sittard gaan wonen. Mijn transfersom bedroeg ondertussen fl. 45.000,-. Vergeleken met de huidige bedragen was dat een schijntje. Trainer was Beara.

Vervolgens werd het PSV, hetgeen hen fl. 100.000,- kostte. Dat kwam, omdat de trainer Kurt Lindner mij tegen zijn vroegere club, Xerxes, aan het werk had gezien. De eveneens bekende Ben van Gelder was manager. Met mijn vrouw ben ik toen naar Eindhoven verhuisd, ik woonde bij het Evoluon en werd administratief medewerker bij Philips. Teamgenoten bij PSV waren: Pim Doesburg, Willie van der Kuyl, Daan Schrijvers en Pleun Strik. Ik had intussen een paar maal in het Limburgs elftal gestaan, dat in die tijd vaker tegen het Belgisch Limburgs elftal speelde. Ook heb ik vier wedstrijden voor de Europacup op mijn conto staan, o.a. tegen Rapid Wien en A.S. Roma, waar de vermaarde Cuddicini keepste. Bij de wedstrijd in Rome was ik niet geselecteerd, maar toen ik tegen FC Den Haag een paar keer scoorde, mocht ik toch nog mee. Ik werd evenwel niet opgesteld. Een wedstrijd voor 70.000 man publiek was wel een sensatie. Zelf heb ik ooit voor 55.000 man in de Kuip gespeeld tegen Feijenoord, een geweldige herinnering. Met PSV heb ik overal in Europa gespeeld, Frankrijk, Italië, Roemenië. Na twee jaar bij PSV kreeg ik in 1970 geen contractverlenging. Racing White uit Brussel, het tegenwoordige RWDM, was in mij geïnteresseerd, maar mijn vrouw wou eigenlijk niet naar het buitenland. Toen kreeg ik vanuit Noorwegen een telefoontje van George Knobel, die toen trainer van MVV was: "Teken niets, wij willen je terug". Voor fl. 70.000,- was ik weer in Maastricht, maar een trap tegen mijn enkel na enige wedstrijden betekende einde carrière. Mijn mooiste doelpunt heb ik gescoord tegen NAC met MVV, er kwam een bal van links, die ik met een omhaal verzilverde. Ik was geen technisch voetballer, maar een stoorzender. Ik heb daarna mijn trainersdiploma's gehaald en met het C-diploma mag ik t/m tweede klas amateurs trainen. Ik ben sindsdien oefenmeester geweest bij: Keer, MKC, Leonidas, Nyswiler, en MVV'02. Tegenwoordig ben ik sedert een jaar of zes scout voor MVV BVO via Roger Reijners. Ze houden met mijn advies iets meer rekening, waarschijnlijk omdat ik zelf in het betaald voetbal actief ben geweest. Spelers als Ralph van Dooren en ook Dave Hollanders heb ik mede gescout. Ook Mark van Bommel, toen bij Maasbracht, nu bij PSV, was mij al opgevallen. Scharn en Heer volg ik nog altijd en ik zou best iets voor de vereniging willen doen".
Waarvan akte.

En toen, en toen, en toen. Nog heel veel is er niet aangeroerd, en als ik deze historische bespiegeling twee maal zo lang zou maken, blijven er nog, zelfs belangrijke, gebeurtenissen, successen, drama's ongenoemd. Jammer, maar helaas.

In de loop der jaren zijn ons helaas ook enkele jeugdfunctionarissen, jeugdleden en jeugdleiders ontvallen. Voor zover ons bekend: Ger Nievelstein en Jo van Rooyen, Rick Habets, Harie Kremers en Michel Mares, Arno Degroof, Joop Guldemeester, Jo Lataster, Jan van der Linden, Jean Maas, Jacques Magnée, Loe Moers, Willem Notermans, Louis Sarneel, Berry Sleijpen, Mart Sniijders en Marcel Thiessen.

Wij betreuren dat zij dit jubileum niet hebben mogen beleven.

Onze dank aan allen die aan de totstandkoming van deze terugblik op enigerlei wijze hebben bijgedragen.

Ton Vernooij.

Afsluiting

Tot slot een dankwoord aan alle leden en sympathisanten, die in deze 50 jaren actief voor VV Scharn zijn bezig geweest. Wij noemen slechts enkele, t.w. bestuursleden, jeugdleiders, trainers, hulptrainers enz., die de grondslag voor de huidige selectie hebben gelegd. Ongetwijfeld zijn er belangrijke personen vergeten, maar de waardering voor hun inzet is er niet minder om. Uit alles blijkt, dat 50 jaar VV Scharn een groot collectief hebben voortgebracht, dat deze vereniging op het huidige niveau heeft gebracht, zijnde de grootste voetbalvereniging van Maastricht en verre omstreken. Laten we dit zo houden, dan kunnen we gezamenlijk met VV Scharn over 10 jaar, dus in 2011 ons robijnen jubileum vieren.

Moge het ons allen gegeven zijn om dit robijnen jubileum in goede gezondheid mee te kunnen vieren.

J.M.Bemelmans

ANEKDOTES

Anekdoten uit de 50-jarige VV Scharnperiode

In 1967 werd het huidige speelveld aan de Akersteenweg/Oude Molenweg in gebruik genomen. Vanwege geldgebrek moest de accommodatie grotendeels met eigen mankracht worden gerealiseerd. Zo ook de masten van de terreinverlichting, de afrastering langs het speelveld, de toegangsweg en de trappen. Toen dit onder leiding van Leon Custers geplaatst was, moest het geheel in de menie, grondverf en aflak worden gezet. Op een dag was een heel gezelschap bezig met het meniën van de afrastering. In de kleedkamers trok men dan een verflunje aan. Op een gegeven moment kwam Jean Jaminon de gelederen versterken, Jef Ringhs moest daarna naar huis en ging zich weer in zijn kostuum hijsen. Opeens een hoofd om de muur bovenaan de trap. "Wie heeft mijn kostuum weggehaald?" "Dat moet ik dan zijn", zei Jean Jaminon. "Ik heb me net in verftenu gestoken." "Jef Ringhs" kostuum zat al helemaal onder de menie. Rina Ringhs heeft nog lang boos gekeken.

Op een winterse dag moest er bij RKVE (Eckelrade), toen nog een voetbalclub rijk, worden gespeeld. Omdat er te weinig spelers waren voor het tweede deed de voorzitter maar mee. Op een gegeven moment trapte een RKVE-speler in een koeiflater en de smurrie vloog door de lucht, precies in zijn oor. Na afloop moest er water in de wasbakjes worden gedaan. G. Musters sloeg met een baksteen het ijs in de koeiendrinkbak stuk en toen konden wij ons met ijskoud water wassen en de koeiestront uit het oor verwijderen. Dat lukte overigens maar matig.

De vrouw van een nieuw aangemeld Scharnlid had in 1963 een baby gekregen. Hij woonde in een achterbouw aan het einde van de Rechtstraat, daar waar nu Hotel Maastricht staat. Breur Lahaye en de toenmalige voorzitter gingen op kraamvisite. Zij hadden de baby al bewonderd en een pilsje gedronken, maar de kersverse vader liet zich nog niet blikken. Na verloop van tijd werd aarzelend naar de aanwezigheid van de heer gemaal geïnformeerd. Toen volgde een volkse tirade over haar vent, die inmiddels bij een andere vrouw was ingetrokken. Na het drinken van hun pilsje zijn ze maar stil vertrokken.

Na een veteranenwedstrijd waaraan o.a. André van Wanrooij en Berry Sleijpen meededen hoorde ik na afloop André aan Berry vragen: "Berry waar heb jij vandaag gestaan, rechtsbuiten of buitenspel?"

J.M.Bemelmans

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door:

Thimister Schilderwerken – Lejeune Multi Elektra – Hairstyling Lou – AOB-Limburg – Grease Lighting – Brand Bierbrouwerij – Kallen Raeven accountants en adviseurs – Nutsbedrijven Maastricht – ZR registeraccountants – Bouwmaterialenhandel G.Wijnands – Cerapor BV – Felix Verfgroep BV – Applebee's – Bank Labouchère – Smeets Bouw – ING-bank.

Deze uitgave werd geschreven door J.M.Bemelmans en T.Vernooij.
Mei 2001.